

இந்துக்குரல்

HINDU VOICE

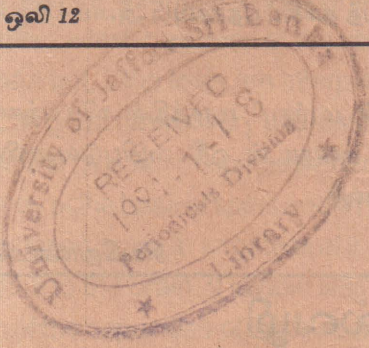
Price Rs.10.00

விலை ரூபா 10.00

குரல் 1 ஒலி 12

ஸ்ரீமுக கார்த்திகை - மார்கழி

November - December 1993 Vol. 1 No.12

திருச்சிற்றம்பலம்

சிவமயம்

ab

ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெரும்
சோதியை யாம்பாடக் கேட்டேயும் வாஸ்தடம் கண்
மாதே வளருதியோ வன்செவியோ நின்செவிதான்
மாதேவன் வார்கழல்கள் வாழ்த்திய வாழ்த்துஒலிபோய்
வீதிவாய்க் கேட்டலுமே விம்மிவிம்மி மெய்ம்மறந்து
போதுஆர் அமளியின்மேல் நின்றுப் புரண்டுஇங்ஙன்
ஏதேனும் ஆகாள் கிடந்தாள் என்னேஎன்னே
ஈதே எம்தோழி பரிசேல்ஓர் எம்பாவாய்.

திருச்சிற்றம்பலம்

- மாணிக்கவாசகர்.

"We sing that splendour rare and great which knows not first
nor end!

Though thou heard'st it, yet O maid of large and shining eyes,
How dost thou sleep on? Are thy ears so hard and dull?

Even though was heard resounding through the streets the sound
Of the chanted praises of the Great God's jewelled Feet,
Fitful sobbing, self-forgetting, rolling down from her

Flowery bed-to her has happened naught of these! She sleeps!

Why thus? Why thus? Is this, my friend, thy nature? Embavai!"

(Translation - Thiruvachakamani Balasubramaniam)

மார்கழி நீர்.

வாதவூரடிகள் திருவண்ணாமலைக்குச் சென்று சிலகாலம் வதிந்ந
காலத்தில் அங்கு மார்கழித் திங்களில் மாதர் மார்கழிநீர் ஆடினதைக்
கண்டே அம் மகளிர் தம்முள் ஒருவர்க்கொருவர் புகன்ற பாவனையில்
திருவெம்பாவையைப் பாடியருளினார் என்று திருவாதவூரடிகள் புரா
ணம் கூறும். இவர்கள் மார்கழித் திருவாதிரை நாளுக்குப் பத்து நாட்களுக்
குமுன் தொடக்கம் திருவாதிரை நாள் வரையும் உள்ள பத்து தினங்களும்
நோன்பு பூண்டு மார்கழி நீராடினர் என்று அப்புராணம் கூறாநிற்கும்.
திருவம்பலச் சருக்கத்தில் வரும் நாற்பதாஞ் செய்யுளாகிய:

"மாதர்கொண் மாதரெல்லாம்

மார்கழித்திங்கள் தன்னில்

ஆதிரை முன்னீரைந்தே

யாகிய தினங்க ளெல்லாம்

மேதகு மனைக டோறும்

அழைத்தருள் வடிவதான

போதிவர் தம்மிற் கூடிப்

புன்றடம் ஆடல் செய்வார்?"

என்னுஞ் செய்யுள் இது பற்றிப் பேசுதலைக் காண்கின்றோம். மணிவாச
கப் பெருமான் காலத்தில் இது நிகழ்ந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. ஆயின்
அதற்கும் முந்திய பண்டைக் காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் கன்னிப் பெண்கள்
தைநீராடினார்கள் என்று சங்க நூல்களாகிய நற்றிணை, ஐங்குறுநூறு,
கலித்தொகை, பரிபாடல் ஆகிய நூல்கள் கூறுகின்றன. நற்றிணையில்
வரும் "தைஇத் திங்கள் தன்கயம் படியும், பெருந்தோள் குறுமகள்," என
வரும் அடிகளும், கலித்தொகையில் வரும் "தையில் நீராடிய தவம்
தலைப்படுவாயோ," என்னும் அடியும், பரிபாடலில் வரும், "தாய் அரு
காநின்று தவத்தைநீர் ஆடுதல் நீ உரைத்தி வையைநதி" என வரும்
அடிகளும் பிறவும் கன்னிப் பெண்கள் தைநீராடும் வழக்கம் மிகப்
பழங்காலமாகிய சங்ககாலத்திலேயே இருந்து வந்தது என்பதைக் காட்டு
கின்றன. நற்றிணை சங்க இலக்கியங்களுள் மிகப்பழையது ஒன்று என்
பதை எவரும் மறுத்தற்கில்லை. மார்கழி நீராடுதல் மகளிர் நடந்து

கொள்ளும் விதமாகவே தைநீராடலின் கண்ணும் அவர்கள் நடந்து
கொண்டதாக அப்பாடற் பகுதிகளிலிருந்து அறியக்கிடக்கின்றது. இதனா
லும்இன்ன பலபிற காரணங்களாலும் மார்கழி நீராடலையே தைநீராட
லாகப் பண்டையோர் வழங்கி வந்தனர் என ஊகிக்கக் கிடக்கின்றது.
இதுபற்றி ஆராய்ந்த அறிஞர் சிலர் "மார்கழித் திங்கள் திருவாதிரையில்
தொடங்கும் நீராடல் பூர்ணிமாந்த முறைப்படி தைத்திங்களிலுந்
தொடர்ந்து நடைபெறுமாதலின், மார்கழிநீ ராடலும் தைநீர் ராடலும்
ஒன்றென்ப," என்று கூறுவர். மார்கழிநீராடல் திருவாதிரைக்குப் பத்து
நாட்கள் முன் தொடங்கித் திருவாதிரையில் முடிவு பெறுதலும், தைநீரா
டல் மார்கழித் திருவாதிரையில் தொடங்கி நடைபெறுதலும் இவற்றிற்கி
டையே உள்ள வேற்றுமையாம். மக்கள் வழக்க ஒழுக்கங்களிற் காணப்ப
டும் இத்தகைய நகழ்ச்சிகள் காலந் தோறும் சிறிது வேறுபாடடைதல்
இயல்பேயாம் என்று உணர்வோமாயின், சங்க காலத்துத் தைநீராடலுக்
கும் மார்கழி நீராடலுக்கும் உள்ள தொடர்பை நாம் அறிந்து கொள்ள
லாம். நிற்க

மிகப் பழங்காலத்திலிருந்தே மக்களிடத்து இருந்து வரும் இவ்வழக்கத்
தின் நோக்கம் என்ன என்பதை யாம் அறிய வேண்டியது எம் கடனாகும்.
மார்கழி நீராடலால் விரும்பப்பட்ட பீயன் இருவகைப்படும். பொதுப்
பயன் ஒன்று; சிறப்புப்பயன் ஒன்று. இதனால் விரும்பப்படும் பொதுப்
பயன் நாடு செழிக்க மழை பெய்ய வேண்டும் என்பது. சிறப்புப்பயன்
கன்னியர் சிறந்த கணவனைப் பெறுதல் ஆகும். இந்த இருபயன்களையும்
விரும்பியே இம்மார்கழி நீராடுதலோ தைநீராடுதலோ நிகழ்ந்தது என்று
நூல்கள் வாயிலாக அறியக்கிடக்கின்றது. இவ்வழக்கம் தமிழ் நாட்டில்
சைவ வைணவ கன்னிப் பெண்களிடையே இருந்துவந்தது. இவர்கள்
வைகறையில் எழுந்து நீராடிப் பராசக்தியாகிய கௌரியை வழிபட்டு
நோன்பு நோற்று வந்தார்கள். இவர்களுள் சைவ கன்னியர் தம்முட் பாடு
தற்குரிய பாட்டாகத் திருவெம்பாவையும் வைணவக்கன்னியர் தம்முட்
பாடுதற்குரிய பாட்டாகத் திருப்பாவையும் முறையே மணிவாசக
(2ஆம் பக்கம் பார்க்க)

மார்கழித் திருவாதிரை

(திருமுருக கிருபானந்தவாரியார் எழுதிய கட்டுரையிலிருந்து சில குறிப்புகள்)

காருற்ற ஆணவக்கருவறையில் கண்ணில்லாக் குழந்தையைப் போல் கட, ண்டு கிடந்த ஆன்மாக்களுக்குக் கருணைக் கடலாகிய இறைவன் தநு கருண புவன போகங்களை அருளி ஐம்பெருந் தொழில்களை அயர்கின்றான். அவை இறைவனுக்கு விளையாட்டு போலே ஆயாசமின்றி நடைபெறுகின்றன. "காத் தும் படைத்தும் கரந்தும் விளையாடி," என்பர் மாணிக்கவாசகர்.

நித்திய நைமித்திய வழிபாடுகளும் திருவிழாக்களும் இறைவனுடைய ஐம் பெருந் தொழில்களை உணர்த்தும் பொருட்டு நடைபெறுகின்றன. இவற்றுள் மார்கழியில் நிகழும் விழா அநுக்கிரகமாகும். இது எல்லா விழாக்களிலும் மிகமி கச் சிப்புடையதாகும்.

கிழமைகளில் சோமவாரம் சிவபெருமானுக்குரியது. நட்சத்திரங்களில் திருவா திரை சிவபெருமானுக்குரியதாகும். திருவாதிரை நட்சத்திரத்தில் தீர்த்தவாரியாகக் கொண்டு மார்கழியில் திருவிழா நிகழும்.

தோற்றத்தை உடுக்கையாலும் காத்தலை அபய திருக்கரத்தாலும், அழித்தலை கரத்தில் ஏந்திய அக்கின்யாலும், மறைத்தலை ஊன்றிய திருவடியாலும், அரு ளலை தூக்கிய குஞ்சித பாதத்தாலும் காட்டியருளும் நடராஜ மூர்த்தியின் விழா இத்திருவாதிரையில் நிகழும். பூலோக கைலாயமாகிய சிதம்பரத்தலே கனகசபாப திப் பெருமானுடைய இந் நல்விழா மிக வயர்ந்த முறையில் நடைபெறும். அடியவர்களின் திருக்கூட்டம் அரகர என்றமுழக்கம் புரிந்து ஆனந்தமுறும்.

சேந்தனார் இறைவனுக்கு நிவேதித்த பரிகலசேடமே உண்ணும் நியதியுடைய வர். ஒரு மார்கழித் திருவாதிரை நாளிலே அவருக்குப் பிட்டுங்களியுமே யமையப் பெற்றன. மனவருத்தத்தோடு அவற்றை இறைவனுக்கு நிவேதித்தனர். அவரு டைய மெய்யன்பை விளக்கும் பொருட்டு, நடராஜ மூர்த்தி தமது சிற்சபையிலே பிட்டுங்களியும் உதிர்ந்து கிடக்குமாறு செய்தருளினார். இதனைக் கண்ணுற்ற தில்லை மூவாயிரம் அந்தணர்களும், ஏனைய அடியார்களும் எல்லையில்லாத மகிழ்ச்சியுற்று இறைவனுடைய திருவருளின் எளிமையையும், சேந்தனாருடைய அன்பின் அருமையையும் பாராட்டிப் புகழ்ந்தார்கள். அன்று தொட்டு இன்று வரை மார்கழித் திருவாதிரை தோறும் பட்டுங் களியும் எம்பெருமானுக்குச் சிறந்த நவேதனங்களாக அமைந்து வருகின்றன.

(1ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

மார்கழி நீர்....

பெருமானாலும் ஆண்டாளம்மையாலும் பாடப் பெற்றுள்ளன. பண்டை காலத்து இவை எவ்வாறிருந்த போதிலும் பிற்காலத்தில் இவை சமயச் சார்பான நோன்புகளாயின. மணிவாசகர் போன்ற அறிவார் சிவமேயாய பெரியோர்கள் கைப்பட்டால், வேறு என்னாகும்? ஆகவே மார்கழித் திருவாதிரைக்குப் பத்து நாட்களுக்கு முன்னிருந்தே திருவாதிரை வரை யும் தேவியை வேண்டி நோற்கப்படும் நோன்பும் நீராடலும் மார்கழி நீராடலாயின. "மார்கழிநீர் ஆடேலோரம்பாவாய்," என்று மணிவாசகப் பெருமான் திருவெம்பாவையற் பாடுதல் காண்க. மார்கழி நீராடலும் நோன்பும் ஆன்றோர் ஆசாரமாக வந்தவையாம். மணிவாசகப்பெருமான் பாடலால் இவை மேலும் தூய்மையும் சிறப்பும் உடையவாயின.

இனி, இந்நீராடலைப்பற்றிய திருவெம்பாவைத் திருப்பாடல்பற்றிச் சிறிது சிந்திப்பாம். திருவெம்பாவையில் வரும் பாடல்களின் இறுதிகள் தோறும் "எம்பாவாய்" என விளிக்கப்பெறுதல் பற்றி இப்பரபந்தம் எம்பாவை எனப் பெயர்பெறுவதாயிற்று. ... திருவாசகத்தின் ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் அதன் பொருள் விளங்குமாறு பண்டைக் காலத்துப் பெரியார் ஒருவர் தலைக் குறிப்புகள் கொடுத்திருக்கின்றார். திருவெம்பாவைத் தலைக்குறிப்பு "சத்தியை வியந்தது" என்று அவரால் எழுதப்பட்டுள் ளது. "பண்டைக் காலத்து வாழ்ந்த சைவ வைணவ கன்னிப் பெண்கள் மழைவளம் வேண்டியும் சிறந்த கணவரைப் பெறுதல் வேண்டியும் மார்க ழித் திங்களில் வைகறைப் பொழுதில் நீராடிப் பராசத்தியாகிய உமையம் மையை வழிபட்டு நோன்புகொண்டொழுகினர் என்னும் உண்மையை விளக்குதற்காகவே இத் திருவெம்பாவைக்குச் "சத்தியை வியந்தது" என் னும் உள்ளுறைப் பொருள் புலப்படுத்தப்பட்டதுபோலும். அன்றியும் இறைவனை அன்புநெறி நின்று வழிபடுவோரனைவரும் முதலில் அம் மையை வழிபட்டு அவள்துணை கொண்டே அப்பனை யடைதல் வேண் டும் என்ற பெரிய உண்மையையும் இது நினைவுபடுத்துகின்றது. திரு வெம்பாவையில் குறிக்கப்படும் கன்னிப் பெண்கள் பக்குவம் முதிர்ந்த உயிர்களாகவும், அவர்கள் உறங்கிக் கிடத்தலாவது உயிர்கள் ஆணவம்

மார்கழித்திருவாதிரைத் திருவிழா முழுவதும் அனுக்கிரக வடிவமாதலால், அனுக்கிரகத்தைக் குறிக்கும். தீர்த்த ஸ்நானம் முக்கியமாதலால், அம் மார்கழி நத்திய பூசை அனுக்கிரமாகிய விடியற் காலையில் தீர்த்தத்தில் முழுகி திருவடி தரிசனம் புரிவது ஆன்றோர் ஆசாரம்.

இதனால் திருவருணையில் எழுந்தருளியிருந்த எங்கள் நான்காவது குருமூர்த்தி களாகிய மாணிக்கவாசக அடிகளார் மார்கழி விடியற்காலை தீர்த்தமாடப் போக வேண்டும் என்று ஒரு பெண், மற்றொரு பெண்ணை எழுப்புவதாகவும் சிவமயமா கிய நீரில் முழுகுவதாகவும், திவடியைத் தரிசிப்பதாகவும் அமைந்திருக்கும் திரு வெம்பாவையை அருளிச் செய்தனர்.

இத்திருவெம்பாவையை அன்பர்கள் மார்கழி மாதத்தில் விடியற்காலையில் நீராடி, திருநீறு பூசி, ஒருமைப்பட்ட மனதுடன் ஒதி வழிபடுவராயின் துன்ப நீக்கமும், இன்ப அக்கமும் பெற்று உய்வர்.

சிவதொண்டன் மலர் 52

நல்வழி

பிறர்தர வருவதன்று

உள்ள தொழிய ஒருவர்க்கு ஒருவர் சுகங் கொள்ளக் கிடையா குவலயத்தில் - வெள்ளக் கடலோடி மீண்டு கரையேறி னாலென் உடலோடு வாழும் உயிர்க்கு.

(பொ-ரை) நீர் நிறைந்த கடலிலே கப்பலிற் சென்று பொருள் சேர்த்து ஒருவர் வந்தால் உடலோடு கூடி இவ் வுலகின் கண்ணே வாழ்கின்ற உயிர்களுக்கு அதனாலாம் பயன் என்ன? ஒருவருக்கு அமைந்த சுகங்களைத் தவிர வேறொருவரின் சுகங்களை அவர் அனுபவித்தல் இய லாத காரியமாகும்.

(க-ரை) கடல் கடந்து சென்று பெரும் பொருள் தேடி னாலும் ஊழினளவாகவே அனுபவிக்கலாகும்.

லப்பிணிப்பிற் கட்டுண்டு கிடத்தலாகவும், அவர்கள் துயில்விட்டெழுதல் மலவலி ஒழியப்பெறும் நிலையாகவும், நீராட அழைத்தலாவது மலபரி பாகம் அடைந்த ஆன்மாக்கள் அதனை அடையாத ஆன்மாக்களை உணர்த்தி அன்புநெறியில் ஈடுபடுத்தி, ஆன்ம நாய்கனாகிய இறைவனு டைய இன்னருளில் தோய்வதற்கு அழைத்ததாகவும் கொள்ளக்கூடிய முறையில் இத்திருவெம்பாவை அருளிச்சய்யப்பெற்றிருத்தலையும் யாம் காண்கின்றோம். இவ்வாறு இறைவனைத் தலைவனாகப் பெற்று அடைந்து பேரின்பப் பெருவாழ்வு அடைவதற்குப் பெரிதும் விரும்பும் கன்னிப் பெண்களுள் மணிவாசகப்பெருமான் தம்மையும் ஒருத்தியாகப் பாவித்துப் பாடியபாடல் இது என்பதையும் யாம் காணக்கூடியதாக இருக் கின்றது. இனி ஒன்பது சத்திகளின் இயக்கத்தால் பிரபஞ்சகாரியம் நடை பெறுதலைஇது குறிக்கும் என்று இதற்குத் தத்துவப்பொருள் காண்பாரும் உள்.

இத்திருவெம்பாவையில் ஒன்று முதல் எட்டு வரையுமுள்ள பாடல்க ளில் ஐந்து ஆண்டு தொடக்கம் பன்னிரண்டுத் தொடக்கம் வரையுள்ள கன்னிப்பருவத்துப் பெண்கள் எண்மரும் ஒருவர் ஒருவரைத் துயிலுணர்த் தியமை கூறப்படுகின்ற தென்பர். முதலில் பன்னிரண்டு தொடக்கத்தின ரான பெண்கள் தாமாகவே துயில்நீத் தெழுந்து தம்மையொத்த பருவத்தி னளான ஒருத்தியை எழுப்பினர் எனவும், இந்த முறைப்படியே பதி னொன்று, பத்து, ஒன்பது, எட்டு, எழு, ஆறு, ஐந்து என்னும் வயதிரா கிய பெண்கள் துயிலெழுப்பப்பட்டார்கள் எனவும் கூறி விளக்குவார். இன்னும் இத்திருவெம்பாவையின் திறம் விரிக்கிற் பெருகும். "பாவை பாடிய வாயாற் கோவை பாடுக," என்று சிவபிரான் மணிவாசகருக்குப் பணித்தருளினார் என்று வாதவூரடிகள் புராணம் கூறும் கூற்றினால் திருக் கோவையாரின் பெருமை மட்டுமல்லத் திருவெம்பாவையின் பெருமை குறிக்கப்படுதல் காண்க. இத்தகைய திருவெம்பாவையைப் பாடி மார்கழி நீர் ஆடுங்காலம் அடுத்த திங்களில் நிகழவிருக்கின்றதாதலால், இதுபற்றி ஈண்டுச் சிறிது சிந்தித்தாம். அடுத்த திங்களில் மார்கழி நீராடித் திருவெம் பாவையைப் பாடி மகிழ்வோமாக.

சிவதொண்டன் 1967 மார்கழி இதழிலிருந்து.

மானவர் அரங்கு

சைவநெறி - 1ம் பாடம்

சிந்துவெளி நாகரிகம்

தமிழின்பம் மாணிக்கராஜா

இந்து சமயம் இன்று தன்னகத்தே கொண்டுள்ள பழக்க வழக்கங்கள் தடீரென்று தோன்றியவை அல்ல. ஒரு நாகரிகம் தோன்றும் பொழுது அது அதற்கு முற்பட்ட நாகரிகத்தினில் ஓரிரு பகுதியை யேனும் தழுவியதாகவே தோன்றும். இந்த உண்மை வரலாற்றின் உயிர்நாடி எனலாம். வரலாறு என்பது என்றும் தொடர்புற்று வரும் இயக்கமாகும். "இத்துடன் எல்லாம் முடிவடைந்து விட்டன; இனி நம்மைச் சார்வன எவையும் இல்லை," என்று எந்த இடத்திலும் எந்த நேரத்திலும் கூற உண்மை வரலாறு இடந்தராது.

இந்த வகையில் இந்தியாவின் வட மேற்கு எல்லையிலே சிந்து நதி பாயும் பள்ளத்தாக்கினிலே நனிசிறந்த நாகரிகம் ஒன்று வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்திலேயே விளங்கியது என்பது அகழ்வாராய்ச்சியினால் நிறுவப்பட்டது. தென் பஞ்சாப்பில் ஹரப்பா என்ற இடத்திலும் சிந்து மாகாணத்தில் மொகஞ்சதாரோ என்ற இடத்திலும் தொல்பொருள் ஆய்வாளர் நிகழ்த்திய அகழ்வாராய்ச்சியிலும் கி.மு. 3000 ஆண்டளவில் நன்கு திட்டமிடப்பட்ட பெரிய நகரங்கள் சிறந்து விளங்கின என்பது தெரிய வந்துள்ளது. இந்த நாகரிகம் இருக்கு வேதம் காட்டும் ஆரியருடைய நாகரிகத்திலும் முற்றாக வேறுபட்டது. தென்னிந்தியாவிலுள்ள திராவிடருடைய நாகரிகத்தைப் பெரிதும் ஒத்துள்ளது. இதனால் சிந்து வெளி நாகரிகத்தினைத் தோற்றுவித்தவர்திராவிட இனத்தவரே என்பதை இன்று ஆராய்ச்சியாளர் பொதுவாக ஒப்புக்கொள்கின்றனர்.

இந்த இரு நகரங்களிலும் நிலத்தின் கீழே பல படைகளிற் புதையுண்டு கிடந்த ஏராளமான இலச்சினைகளும், உருவச்சிலைகளும், தாயத்துக்களும் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இவை யாவற்றிலும் இன்றைய சிவநெறியின் கருவினை ஆராய்ச்சியாளர் கண்டு தெரிவித்துள்ளனர். பெண் வடிவங்கள் மிகப் பலவாகக் கிடைத்துள்ளன. தரையைத் தாயாக உருவகப்படுத்தி, அது நமக்காக அளிக்கும் பொருள்களைக் கருவுயிர்ப்பதாகக் காட்டும் சித்திரம் ஒன்று முத்திரை ஒன்றிற் காணப்படுகின்றது.

அதுமட்டுமன்றி, இடக்காலைத் தூக்கி ஆடும் நடராசரது உருவம் கிடைத்துள்ளது. முத்திரை ஒன்றில் மூன்று முகங்களைக் கொண்ட மனித உருவம் ஒன்று கால்களை மடக்கி இரு குதிக்கால்களும் ஒன்று சேர்ந்து காற் பெரு விரல்கள் கீழ்நோக்கி உள்ளவாறு யோகத்தில் அமர்ந்திருப்பது போலக் காணப்படுகிறது. இவ்வுருவத்தின் வலப்புறம் யானையும் புலியும் இடப்புறம் எருதும் காண்டாமிருகமும் நிற்கின்றன. இருக்கை அடியிலே இரண்டு மான்கள் இருக்கின்றன. யோகியின் தலைமீது வளைந்த எருமைக் கொம்புகள் உள. நடுவில் தடித்த மலர்க் கொத்தோ இலைக்கொத்தோ நிமிர்த்தி

வைக்கப்பட்டுள்ளது. இது சிவனைக்குறிப்பது என சேர் ஜோன் மார்ஷல் கருதுகின்றார். தலையிலுள்ள கொம்புகளும், பூங்கொத்தும், பிற்காலத்தில் திரிசூலமாக மாறியிருத்தல் வேண்டும் என்று அறிஞர் சான்று பகர்கின்றனர். பெரிய லிங்கங்களும், சிறிய லிங்கங்களும் மிகப்பலவாகக் கிடைத்துள்ளன. ஹரப்பாவில் மட்டும் அறு நூறுக்கு மேற்பட்ட லிங்கங்கள் கிடைத்துள்ளன.

மேலும், சிந்துவெளி விலங்கு வணக்கத்தில் முதலிடம் பெற்றது, எருதே ஆகும். யோகிக்கு முன் திமில் படுத்த எருது நிற்பது போலவும் படுத்திருப்பது போலவும் காணப்படுகிறது. ஒரு கோவிலுக்குள் உள்ள சிறு கோவில் முன் நந்தி நிற்பது முத்திரையொன்றில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இவை யாவும் சிவ வணக்கத்துடன் தொடர்புற்றிருப்பதனை நாம் இன்றும் அவதானிக்கலாம்.

தாம் வணங்கிய தெய்வத்தினுக்கு நேர்த்திக் கடன் செலுத்தியதற்கான ஆதாரங்களும் இங்கு கிடைத்துள்ளன. கருப்பவதிகளைக் குறிக்கும் பதுமைகள், கைக்குழந்தை ஏந்தி நிற்கும் தாயைக் குறிக்கும் பதுமைகள், தவழ்ந்து செல்லும் குழந்தையைக் குறிக்கும் பதுமைகள் முதலியன நேர்த்திக்கடன் பொருட்டுக் கோயில்களில் வைக்கப் பெற்றவையாக இருந்திருக்கலாம் என ஆய்வாளர்கள் கருத்துத் தெரிவிக்கின்றனர்.

விழாக்கள் எடுத்து இசை நடனம் ஆகியவற்றினோடு வழிபட்டார்கள் என்பதற்கும் இங்கு ஆதாரம் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. சமயத் தொடர்புடைய தாயத்து ஒன்றில் சில உருவங்கள் காணப்படுகின்றன. ஒருவன் மத்தளம் அடிக்கின்றான். சிலர் அவ்வோசைக்கமைய ஆடுவதாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. அத் தாயத்து சமயச் சார்புடையதாக இருப்பதினால் அதில் குறிக்கப்பட்டுள்ள நடனமும் சமயத் தொடர்புடையதாகவே இருக்க வேண்டுமென சேர் ஜோன் மார்ஷல் குறிப்பிடுகின்றார்.

கடவுள் உருவங்களின் முன் உணவுப்பொருள்கள் படைக்கும் வழக்கம் அக்கால மக்கள் மத்தியில் இருந்தது என்பதற்கும் அங்கு ஆதாரங்கள் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. அக்கால மக்களது பழக்கமாக இவ் வழக்கம் இருந்ததனைச் சில தாயத்துக் கொண்டும், முத்திரைகள் கொண்டும் நாம் அறியக் கூடியதாகவுள்ளது. மேலும் ஒரு முத்திரையில் பெண்கள் பலர் படைக்கும் தட்டுக்களை ஏந்தி நிற்பதாகச் சித்திரம் தீட்டப்பட்டுள்ளது. இவை யாவற்றினையும் கருத்திற் கொண்டு சிந்துவெளி மக்கள் மத்தியில் இறைவனுக்கப் படைக்கும் வழக்கம் இருந்திருக்கிறது என எம். எஸ் வாட்ஸ் என்னும் அறிஞரும் கருத்துத் தெரிவிக்கின்றார்.

வேறொரு முத்திரையில் சமயக் குறிகள் எனக் கருதப்படும் எருது முதலிய விலங்குகளை மக்கள் தூக்கிச் செல்வது சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஒருவன் ஒரு கம்பத்தில் எருது ஒன்றினைத் தூக்கி செல்கின்றான்; அவன் பின்னால் வேறு ஒருவன் பலிபீடம் அல்லது தொட்டி போன்ற வடிவிலான ஒரு பொருளைத் தூக்கிச் செல்கின்றான். மூன்றாம் மனிதன் வேறு ஓர் உருவத்தினைச் சுமந்து செல்கின்றான். இவ்வூர்வலக் காட்சி இன்றைய கோவில் விழாக் காலங்களில் தூக்கி வரப்படும் வரிசைப் பொருள்களைக் குறிப்பதாக அமைகிறது என்பதுத் தெளிவு.

இவ்விதமாக இன்றைய இந்து மதத்திற்குரிய பல்வேறு வழிபாடுகள், பழக்க வழக்கங்கள் என்பன அன்றைய சிந்துவெளி மக்கள் மத்தியிலும் நிலவியதற்கான ஆதாரங்கள் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. அதிலும் அவை கி.மு. 3000 நூற்றாண்டினைச் சேர்ந்தவை யென்பதும் ஆராய்வாளர் முடிபு. எனவே எமது சமயம் மிக்க பழமை வாய்ந்த காலம் முதல் இன்று மட்டும் நிலவி வரும் சமயமென்பதனை எவரும் மறுக்கமுடியாது.

ஆயினும், மேலும் இந்த நாகரிகம் பற்றிய தெளிவான முடிவினைப் பெறுவதற்குப் பெரும் தடையொன்று காணப்படுகின்றது. அதாவது இங்கு கண்டெடுக்கப்பட்ட இலச்சினைகளில் ஒருவகைச் சித்திர எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. அதனை இன்று வரை வாசிக்கப்படாதமையினால் இத்தடை ஏற்பட்டுள்ளது. அந்த எழுத்தினை வாசிக்க முடிந்தால் மேலும் வியக்கத்தக்க பல செய்திகளை எம்மதம் பெறக்கூடியதாக இருக்கும். ஆயினும் இன்று வரை எமக்குக் கிடைத்துள்ள சான்றுகளை வைத்துப் பார்ப்பது சில வழிபாடும், அதிலும் எல்லாம் வல்ல பரம்பொருளை அம்மை அப்பானாக வழிபடும் சிவநெறியும் சிந்துவெளியில் நிலவியது என்பது மறுக்கமுடியாத உண்மை.

தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார்

(பிரபுத்த பாரதத்தில் சுவாமி விபுலாநந்தர் எழுதிய கட்டுரையின் தமிழாக்கம்)

சந்தனா நல்லலிங்கம்

நாராயணனுடைய அடியவர்கட்கு கேந்திர வழிபாட்டுத் தலமாக விளங்குவது ஸ்ரீரங்கம். இப்புனித ஸ்தலத்தின் பிரசித்தி பெற்ற ஆலயத்தில் தூய்மையான பக்தர்களுக்குத் தூய்மையான பெருமான் உலகின் காத்தற் கடவுள், பட்டுடல் தமது வாகனமான ஆயிரம் பணாமுகங்கள் கொண்ட ஆதிசேஷன் மேல், அறிதுயில் கொள்கின்றார். அவருடைய சக்தியாம் மகாலட்சுமி திருவடிகட்கு புனிதபாதங்களுக்கருகில் உட்கார்ந்திருக்கிறாள். காவேரியாறு ஆலயத்தின் இருபுறங்களிலும் பாய்ந்து புராண காலத்தில் பரந்தாமன் பாற்கடலிற் பள்ளி கொள்ளும் செயலை நமக்கு நனைவூட்டுவதாக அமைந்துள்ளது.

வைஷ்ணவ உலகத்தால் அறியப்பட்ட திருமாலடியாருள் ஒருவரான விப்ரநாராயணா என்ற தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் இப்பெயரைத் தானே இட்டுக்கொண்டார். அதாவது விஷ்ணு பக்தரின் பாதத்தின் தூசை ஆழ்பவன் எனப்பொருள் படும். இவர் தென்னிந்தியாவிலே பிராமண குலத்திலே மண்டக்குடி என்னும் கிராமத்திலே பிறந்தார். உரிய காலத்தில் பூணூல் அணிந்தபின் இவர் பாடசாலைக்குச் சென்று கற்று வந்தார். படிப்பிலே சிறந்து விளங்கினார். விப்ரநாராயணா பிற்காலத்தில் புலவராக, அழகிலே விருப்புள்ளவராக விளங்கினார். விப்ரநாராயணா தமது வாரிசாக இருநூல்களை விட்டுச் சென்றுள்ளார். அவற்றுள் ஒன்று திருமாலை நாற்பத்தைந்து நாலடிச் செயுட்களாக நூற்றியெண்பது வரிகளைக் கொண்டது. இந்நூல் இவரது நடவடிக்கைகளை ஓரளவு சுருக்கிக் கூறுவதால் இவரது வாழ்க்கை வரலாற்றை அறியக்கூடியதாக உள்ளது.

அடுத்தது திருப்பள்ளியெழுச்சி. இப்பாசுரம் துயில் கொள்ளும் திருமாலை எழுப்புவதாக அமைவது. அதிகாலையில் ஆழ்வார் ஸ்ரீரங்கத்தின் வீதியில் தோளிலே மலரும் துளசியும் நிரம்பிய பூக்கூடை சகிதம் இப்பாசுரத்தால் கண்ணன் புகழ்பாடிய வண்ணம், கண்களில் தெய்வீக ஆனந்தக் கண்ணீர் கன்னங்களில் சொரிய வலம் வரும் காட்சியை நாம் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது.

8ம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் வாழ்ந்த இவர் காலத்தில் தென்னிந்தியாவில் சைவ வைஷ்ணவ சமயங்களின் இடைவிடாத எழுச்சியால் மத உலகில் சமணம், பௌத்தம் என்பன வீறிழந்தன. சிறு வயதில் பிராமணச் சிறுவர்க்குரிய ஒழுங்குகளைக் கண்டிப்பாகக் கடைப் பிடித்தார். இவரது நீராடல், எரியோம்பல் ஆகிய 'பிராமண அடையாளங்கள்' இவரை விட்டுப் போயின. ஓ, ஆழ்கடலின் நீலநிறத்தையொத்த கடவுளுக்குமுன் போயினவே ஸ்ரீரங்கத்தின் மேலான தெய்வமே. நான் அடியார்களுள் ஒருவனாக என்னைக் கணிக்கவில்லை. எப்போது நான் ஆனந்தமடைவேன்? எனக்கூறி வீட்டையும், ஆசாரத்தையும் விடுத்தார். கடவுளைத் தேடி அலைந்தார். ஊரோ, நிலமோ, உறவினரோ அவருக்கில்லை. 'மேலான பரம்பொருளே, உனது திருவடிகளை நான் பற்றிக்கொள்ள வில்லை. ஓ, கிருஷ்ணா; முகில்நிற வண்ணா என்னை இக்கஷ்ட நிலையிலிருந்து காப்பவர் யார்? திருவரங்க நகரில் வீற்றிருக்கும் பெருமானே,' என வேண்டுகிறார். அவர் முன்னேறும் பாதையில் அவருக்குத்திருப்தியில்லை. "என் மனதில் தூய்மையில்லை, என் நாவில் இனிய வார்த்தைகளில்கோபம் மிகுந்துள்ளது. சிலரை எனது பகைவராகப் பார்க்கிறேன். எனக்கு என்ன நடக்கப் போகிறது," எனத் தன்னுள்ளே வினவுகிறார்.

ஓ, என் பொற் காவலரே, பொன் ஆளும் காவேரியாற் சூழப்பட்ட திருவரங்கத்தில் வீற்றிருப்பவரே, துளசி மாலையணிந்தவரே என உள்ளத்துட் குடியிருக்கும் திருவரங்க நாதனுடன் அளவு கடந்த விருப்பால் ஆழ்வார் இங்ஙனம் உரையாடுகிறார்.

திருவரங்க ஆலயத்தின் முன்னிலையில் நின்று விப்ரநாராயணன் தமது பழைய வாழ்க்கையை நினைவு கூறுகிறார். மாதர்களின் சூது நிறைந்த கண் வலையிற் சிக்கினேன். தோட்டக்காரனானேன். துஷ்ட மனிதர்களுடன் சகவாசங் கொண்டேன். அழகின் உருவமான நீ என் மனத்திற் புகுந்ததும் திசை திருப்பட்டேன். என் அன்பு முயற்சியல்லாம் திசை திரும்பின எனக்கூறுகிறார். திருவரங்கத்திலே தங்கி வாழ்ந்த இவர் வழிவந்த மரபுகள், வீடு உறவினர் இவற்றை விடுத்தார். திருவரங்கத்திலே நந்தவனம் அமைத்து பூக்களையும் துளசியையும் பூசைக்கு உதவித் திருத்தொண்டு புரிந்தார்.

இவ்வாறிருக்கையில் இளமங்கை ஒருத்தி இவருக்குச் சேவை செய்யத் தொடங்கி அவர் மேல் பக்தி கொண்டார். விப்ரநாராயணன் தன் நிலை இழந்து அவளுக்கு அடிமையான பின்னரும் சேவை செய்து தொடர்ந்தார்.

பணத் தேவையால் சூதாடினார். நண்பரொடு கூடினார். திருவரங்கநாதன் சிறு திட்டம் ஒன்று தீட்டினார். விப்ரநாராயணனைப் பிழையாக வழிநடத்தய இளம் பெண் முன் தோன்றிப் பொற் பாத்திரமொன்றைக் கொடுத்தார். அடுத்த நாள் பாத்திரத்தைக் காணாத ஆலய நிர்வாகிகள் அதனை விப்ரநாராயணன் வீட்டில் கண்டெடுத்தனர். இளம் பெண் இதனை விப்ரநாராயணன் கொடுத்ததாகச் சொல்லவே அவர் அதனை மறுத்துரைத்தார். அவரது வார்த்தையை நம்பாத ஆலய நிர்வாகிகள் அவரை காவலில் வைத்தனர். திருவரங்கநாதன் நிர்வாகிகள் கனவில் தோன்றி நடந்ததை விளக்கி, அவரைவிடுதலை செய்யும்படி கூறினார். இதன் பின் விப்ரநாராயணா தன்னை முழுவதும் இறை பணியில் அர்ப்பணித்தார்.

திருவரங்கத்தானின் பக்தர்கள் பரமனிலிருந்து வேறுபடாதோர் எனக் கண்டார். பக்தர்களின் பாதங்கள் படியும் மண்கூடத் தூய்மையென உணர்ந்து, அவர் பாதம் பதிந்த பொடியைப் பணிவைக் காட்டத் தன் தலையில் பூசி மகிழ்ந்தார். இவரது இயற்பெயர் மறைய, இவரை எல்லோரும் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் என்ற பெயரால் வழங்கலாயினர். தொடர்ந்து ஆழ்வார் மலர்கள், துளசி, பாக்களால் ஏத்துதல் ஆகிய கைங்கரியங்களை செய்து திருமால் அடி அடைந்தார். இவர் இயற்றிய திருப்பள்ளியெழுச்சி, திருமாலை பள்ளியெழுப்புவதாகப் பொருள் பொதிந்த பாமாலையாக அமைகிறது.

ஓம்

நம சிவாய

திரு நீற்றின் மகிமை

மந்திரமாவது நீறு வானவர் மேலது நீறு

சுந்தரமாவது நீறு துதிக்கப்படுவது நீறு

தந்திரமாவது நீறு சமயத்திலுல்லது நீறு

செந்துவர் வாயுமை பங்கன் திருவாலவாயான் திருநீறே.

பசுவின் சாணமானது நெருப்பிலே போடப்பட்டால் நீராகும். அந்நீறு திருநீறு என்று சொல்லப்படும். பசுக்களாகிய எங்களுடைய பாசங்கள் சிவபெருமானது திருவருளாகிய ஞான நெருப்பினால் நீராக்கப்படுதலைத் திருநீறு குறிக்கின்றது. நாம் திருநீற்றைக் காணும் போது நம்மைப் பீடித்திருக்கின்ற மலத்தைப் பற்றியும் அதை அழிப்பவராகிய கடவுளைப் பற்றியும் எண்ணுகிறோம். நாம் எம்மைப் பற்றிய எண்ணங்களை விட்டு எம்மைக் கடவுளிடத்தே ஒப்பித்துவிட்டால் அவர் அந்த மலத்தை நீக்குவார் என்றும், அதற்காக நாம் கடவுளை வழிபட வேண்டுமென்றும் எண்ணத்தக்கதாய் இருக்கிறது. ஆதலால் திருநீறானது கடவுளைப்பற்றியும் எங்களைப்பற்றியும் நினைப்பிக்கிறது. எது இப்படி நினைப்பிக்கிறதோ அது வணங்கப்படத்தக்கது. அன்றியும் நாம் அதை வணங்கல் வேண்டும் என்றும் சிவபெருமான் விதித்தருளியிருக்கின்றார். ஆதலால் திருநீற்றைக் கடவுள் என்று பாவித்து நாம் வணங்கல் வேண்டும். திருநீறு நமது சமய தத்துவ ஞானத்தின் உயிராகவும் திகழ்கின்றது. முடிசார்ந்த மன்னரும் மற்றுமுள்ளோரும் முடிவிலொருபிடி சாம்பராகுவர் என்பதற்கமைய இவ்வுலகத்துத் தனித்தனி பொருள்கள் மட்டுமன்றி உலகம் முழுவதுமே ஒரு காலத்தில் முற்றாக அழியும். அந்த அழிவினால் மிஞ்சுவது சாம்பர். சாம்பர் பிறகு வேறெந்த விதத்திலும் மாறுவதில்லை. ஆகவே அது உலகின் முடிவு நிலையை ஞாபகப்படுத்துகிறது. இத்தொடர்பில் இதிலிருந்து கிளம்பக்கூடிய விசாரணைகள் பல. இது சாம்பராகியதேன் இதனைச் சாம்பராக்கியவர் யாவர் சாம்பராக்கியவர்தானே இதனைத் தோற்றுவித்திருக்கவும் வேண்டும் என்று இப்படித் தோற்றக்கூடிய விசாரணைகள் எல்லாம்

1) "ஆதி அந்தம்" எவர் உலகத்தை அழிக்கிறாரோ அவரேயதனை ஆக்கியவருமாவார்.

2) தோற்றமும் ஈறும் உள்ளதன்பாலே கிடைத்தலின் உலகம் தோற்றமும் அழிவும் உடையது என்ற உண்மை உள்ளதாகிய திருநீற்றில் வைத்தே அறியக்கூடியதாய் இருத்தலின்

என்ற சித்தாந்த மகா வாக்கிய பொருள்களை இனிது விளக்கக் கூடியனவாகின்றன. ஆகவே திருநீறு ஒரு உண்மை. திருநீற்றைத் தீண்டுதல் உண்மையைத்தீண்டுதலாகும். இன்னின்னகாலங்களில் திருநீற்றை அவசியம் தரித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்னும் நியதியுண்டேயல்லாமல் இன்னின்னகாலங்களில் பூசவேண்டும், இன்னின்னகாலங்களில் பூசலாகாது என்று அதற்கொரு விதிவிலக்குக் கிடையாது. எனவே திருநீற்றை ஒருவர் ஒருநாளில் மிகக் கூடுதலாக எத்தனை தடவை பூசிக் கொள்ளமுடியுமோ அத்தனை தடவை பூசிக்கொள்ளலாம். அது நமக்குப் பெரும் பயனாகும் ஏனெனில் திருநீற்றைத் தீண்டுகின்ற அத்தனை தடவையும் நாம் உண்மையை உணர்ந்துகொண்டு தோற்றமும் ஈறும் உள்ளதெனத் தத்துவஞானத்தையே தழுவுகின்றோம்.

30.10.93. அன்று சுவாமி விவேகானந்தருக்கு எடுக்கப்பட்ட விழாவின் போது ஆற்றிய சொற்பொழிவு -

சுவாமி விவேகானந்தர் - சமயமும் சமூகமும்

கலாகீர்த்தி பேராசிரியர் பொ. பூலோகசிங்கம்.

“நூறாண்டு காலம் வாழ்க,” என்று வாழ்த்துவது நம் மரபு. நிலவுலக யாத்திரைக்கு நூற்றாண்டுக் கடவு வைத்திருப்பதைத்தான் வாழ்த்துச் சுட்டுகின்றது. சுவாமி விவேகானந்தர் சரிதம் நடந்தது 39 வருடம் 5 மாதம் 22 நாள். மிகவும் சுருங்கிய உயிர் யாத்திரை. அதிலும் அவர் சனாதன தர்மத்திலே ஈடுபட்டிருந்தது ஒரு தசாப்தம். ஆனால் அத்தசாப்தத்திற்கு இந்திய பாரம்பரியத்திலே கிடைத்திருக்கும் முக்கியத்துவம் வேறெந்தத் தசாப்தத்திற்கும் உரியதாகக் கூறமுடியுமோ?

சுவாமி விவேகானந்தர் 1881 இன் கடைசியிலே ஸ்ரீஇராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரின் தரிசனம் பெற்றார்; பரமஹம்சர் 1886 ஆகஸ்ட் மாதம் மறைந்தார்; வராஹநகர் மடத்திலிருந்து 1890 ஜூலாயில் புறப்பட்டு இந்திய யாத்திரை செய்துவிட்டு 1893 மே மாதம் சுவாமி விவேகானந்தர் அமெரிக்கா சென்றார்; 1897 ஜனவரியிலே இலங்கையூடாக தாயகம் திரும்பினார். அதன் பின்பே இராமகிருஷ்ண இயக்கம் நிறுவனரீதியாக ஒழுங்குபடுத்தப்பெற்றது.

சுவாமியின் அமெரிக்க யாத்திரையும் அங்கு நிகழ்த்திய சொற்பொழிவுகளும் ஆற்றிய விரிவுரைகளும் வளங்கிய விளக்கவுரைகளும் நடத்திய சமய தியான வகுப்புகளும் இராமகிருஷ்ண இயக்கத்திற்கு உருவமளிக்க உதவின. 1881-1892 கட்டத்தினை அவதான கட்டமாகக் கொள்ளவேண்டும். எவ்வாறாயினும் சிக்காகோவிலே இராமகிருஷ்ண இயக்கத்தின் விதை இடப்பட்டது என்று கொள்வதே பொருத்தமாகும்.

சமரசன்மார்க்கத்தை முன் வைத்தது; சனாதன தர்மத்தின் அடிப்படை ஆன்மீக வாழ்க்கையினாற் பண்பட்டுத் தெளிவு பெறும் தெய்வீகத் தன்மை அளிக்கும் சக்தி என்பதை செய்து காட்டியது; வைதீக தத்துவங்களை எளிமையாகவும் விளக்கமாகவும் எடுத்துக் காட்டி அவற்றிற்குப் புத்துயிர் அளித்தது; அந்நிய பண்பாட்டு மயக்கத்தினை பின்தள்ளிப் பண்டைய பாரம்பரியத்தினை மதிப்புடையதாய் கருதவைத்தது; இந்திய சமுதாயத்திலே புரையோடி நின்ற சமூகக் கட்டுகளை நீக்கி மக்களிடையே சகோதரத்துவத்தை உருவாக்க உதவியது - என்றெல்லாம் இராமகிருஷ்ண இயக்கத்தின் சிறப்பியல்புகளை எல்லாம் ஒவ்வொன்றாக அடுக்கிச் செல்லமுடியும். சுவாமி விவேகானந்தருக்கு இவற்றின் பெறுபேறுகளில் அதி முக்கிய இடமுண்டு என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. ஆயினும் சுவாமிஜியின் பங்களிப்பின் அடிநாதமாக அமைவது - அவர் பிரபல்லியப்படுத்திய சமூக நோக்குக்கு அழுத்தம் தந்த சிந்தனைகளே என்று சொல்ல வேண்டும். இவை இந்திய தரிசன வரலாற்றிலே என்றோ இடம் பெற்றவை தாம். ஆயினும் காலகதியிலே அவற்றிற்கு அளிக்கப்பட வேண்டிய முக்கியத்துவம் குறைந்து விட்டது. அந்நிலமை வேறு அம்சங்களுக்கு அளிக்கப்பட்டது. சுவாமிஜி அவற்றிற்கு மீண்டும் முக்கியத்துவம் தந்தபோது அவை புதுசோபையுடன் விளங்கின.

சந்நியாசம் பெறுவதற்கு முன்பிருந்த விவேகானந்தர் மக்களுக்குச் சேவை செய்யும் ஆர்வமிக்கவராகவும், மக்கள் மீது ஆழமான அநுதாபம் நிறைந்தவராகவும், பெரு மதிப்பு உடையவராகவும் விளங்கியிருக்கிறார் என்பதை அவருடைய சரிதம் எடுத்து கூறும். இந்திய மக்களின் பயங்கரமான வறுமையும் பாரதாரமான அவலங்களும் சுவாமிஜியின் சமூகக் கண்ணோட்டத்திற்கு முக்கிய காரணங்களாயின.

சமுதாய திருத்தங்களை வற்புறுத்தி நின்ற பிரம்ம சமாஜத்தின் அங்கத்துவமும் விவேகானந்தரின் சமூகக் கண்ணோட்டத்தின் விஸ்தரிப்புக்கு உதவியுள்ளது. மேனாட்டு அறிஞரின் சமூக சிந்தனைகளை எல்லாம் இளமையிலேயே அவர் தேடித்தேடி வாசித்து தம் நோக்கினைத் தெளிவுபடுத்தி இருக்கிறார்.

வறுமையிலும் துன்பங்களிலும் கிடந்து உழலும் மனிதன் சமய போதனையில் ஈடுபடமுடியுமா?

“செவிக்குணவு இல்லாத போழ்து சிறிது

வயிற்றுக்கும் ஈயப்படும்”

என்று வள்ளுவர் கூறியிருக்கிறாரே! அது பொருந்துமா?

“இன்றும் வருவது கொல்லோ நெருநலும்

கொன்றது போலும் நிரப்பு”

என ஏங்கும் நித்திய தரித்திரனுக்குச் சமய போதனை செய்வது விழுவாக்கு இறைத்த நீராகவே முடியும். இந்துமத நிறுவனங்கள் இதனை உணராமலில்லை. ஆயினும் சமய விளக்கத்திற்கு அவை கொடுக்கும் முக்கியத்து

வத்தினைச் சமூக சேவைக்குக் கொடுப்பதில்லை என்ற குறைபாடு இன்றும் கேட்கப்படும்.

சுவாமிஜி இந்து சமயங்களிலே முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்த சமூக சேவையை இந்து சமயநிறுவனங்கள் புறக்கணித்து விட்டிருந்ததை நன்கு கண்டுகொண்டார். பாரத தேசத்திலே பெருந்தொகையான மக்கள் வறுமையிலும் துன்பத்திலும் அவதிப்படுவதற்கு முக்கிய காரணம் சமூக சேவை அடித்தள மட்டத்திலே போற்றப்படாமல் வந்தமையே என்பதை அவர் தெளிவாக உணர்ந்து கொண்டார். மக்கள் சேவையே மகேசன் சேவை என்ற தத்துவத்தின் பழமையை அவர் புதுபிக்க முற்பட்டார்.

ஒரு சூரியனே பல குடங்களில் உள்ள நீரிலே பிரதிவிம்பித்துப் பலவாகத் தோன்றுவது போல ஓர் ஆன்மாவே பல உடல்களில் நின்று பலவாகத் தோன்றுகின்றது என்று ஸ்ரீசங்கராசார்யர் விளக்கம் தந்தார். ஒவ்வொரு ஆன்மாவும் பிரமம்தான்; பிரமத்தை விட வேறென்று என்ற கருத்தினை அவர் அவ்வாறு விளக்கினார். சங்கரர் தத்துவரீதியிலே அறிவியலாக விளக்கியிட்ட விடயத்தினை விவேகானந்தர் செயல்முறைக்குப் பயன்படுத்தினார். மானிடத்திலே தெய்வீகத்தினைக் கண்டு அதற்குச் சேவை புரிவதனைச் சுவாமி விவேகானந்தர் வற்புறுத்தினார்.

தரித்திர நாராயணனாக இறைவனை சுவாமிஜி காட்டுதல் குறிப்பிடத்தக்கது. அசகாய சூரனாகவும் அழகனாகவும் செல்வனாகவும் கண்டு வழிபடும் உலகுக்கு நிதர்சனமாகக் காணும் கோடானுகோடி மக்களின் பிரதிநிதியின் விம்பம் இப்படித்தான் என்று சுவாமிஜி சித்திரிக்கின்றார். சமூக சேவையின் இன்றியமையாமையும் முக்கியத்துவமும் சுவாமிஜியின் மூர்த்தத்திலே புலப்படுகின்றன.

பிரமத்துவத்தினை சமூக சேவையின் அடித்தளமாகக் கொண்ட சுவாமிஜி கர்மயோகத்திற்குப் பகவத்கீதைக்குப் பின்பு அதிமுக்கியத்துவம் கொடுத்தவராவார். ஞான, பக்தி மார்கங்களுக்கு அடுத்த இடத்தினையே வைதீக சமயங்கள் கர்ம யோகத்திற்குக் கொடுத்து வந்தன. தன்னலமற்ற சேவை, சமூக சேவை. எனவே கருமயோகம் சுவாமிஜியின் சமூக சேவை பற்றிய கருத்துகளுக்குச் சிறந்த நிலைக்களமாக அமைந்தது.

கருமமார்க்கம் மனித நேயத்தினை வற்புறுத்த அந்நேயம் தேசப்பற்றுக்கும் தேசிய வீரத்திற்கும் வடிகாலெடுத்தது; பண்டைய பாரம்பரியங்களின் பெருமை அவற்றால் உணரப்பட்டன; வறுமையையும் வருத்தத்தினையும் விரட்டி விட்டுத் தலைநிமிர்ந்து நிற்கும் வாழ்வுக்கு வழிதுறைகள் தேடப்பட்டன.

என்றுமுள்ள சமயம், சனாதனதர்மம். அதனுள் மாசுபிடித்துக்கிடந்த வைரங்களை எடுத்து செப்பனிட்டுப் புதுமையாக்கம் செய்தார் சுவாமி விவேகானந்தர். புதிய அர்த்தம் சமூக நோக்கத்தினை மையத்திலே கொண்டதாக ஒளிர்ந்தது.

உ

வாக்குண்டாம்.

அடுத்து முயன்றாலும் ஆகும்நா என்றி

எடுத்த கருமங்க ளாகா - தொடுத்த

உருவத்தாங் நீண்ட உயர்மரங்க ளெல்லாம்

பருவத்தால் அன்றிப் பழா.

(பத): தொடுத்த - பலகிளைகளைக்கொண்டு, உருவத்தால் - தோற்றத்தில், நீண்ட - நீண்டு, உயர் மரங்களெல்லாம் - மிக உயர்ந்து வளர்ந்துள்ள பெரிய மரங்களெல்லாம், பருவத்தால் அன்றிப் பழா - பூத்துக் காய்த்துப் பழுத்துப் பயன் தருதற்கு ஏற்ற பருவம் வந்தாலன்றி, ஏனைய காலத்தில் அவை பயன் தாரா; அதுபோல, அடுத்து முயன்றாலும் - ஒரு கருமத்தை முன்னிட்டு ஒருவன் இடைவிடாது முயற்சி செய்தாலும், ஆகும் நாளன்றி - அக்கருமம் நிறைவேற வேண்டிய காலத்தில் அல்லாமல் வேறு காலத்தில்; எடுத்த கருமங்கள் ஆகா - அங்ஙனம் மேற்கொண்ட கருமம் நிறைவெய்தாது.

(கரு): ஒரு காரியத்தில் அளவுகடந்த முயற்சி எடுத்துக் கொண்டாலும் அது முடிகிற பருவத்தில் தான் நிறைவெய்தும்.

இந்துக் குரல் HINDU VOICE

கார்த்திகை - மார்கழி 1993

ஒற்றுமை இந்த ஊரிடை ஒங்குக

“ஒற்றுமை இந்த ஊரிடை ஒங்குக.” இது எங்கள் நாட்டின் தவப் பெரும் குரவன் சிவயோக சுவாமிகளின் பணிப்பு. இதை சுவாமிகள் நாட்டின் ஒரு பகுதியினரை விழித்துச் சொல்லவில்லை, ஒருசமூகத்தினரை நோக்கிக்கூறவில்லை, ஒருகாலத்துக்குமட்டும் உரியதாகக் கருதவில்லை. எப்போதும், எல்லோர் மத்தியிலும், எங்கணும் ஒற்றுமை நிலவ வேண்டுமென்றே பணித்தருளினார்கள். ஈழத் திருநாட்டில் தொன்னூற்றி இரண்டு ஆண்டுகளாக ஒளிபரப்பிக் கொண்டிருந்த ஞான சூரியனாக சுவாமிகளைக் கருதுகின்றோம். ஒரு காலத்தில் அவர்களது போதனைகளைக் கேட்டும் படித்தும் அவற்றின் வழி நடந்தும் வாழ்கையில் முன்னேறினோம். பிறசமூகத்தவர்களும் பிறமதத்தவர்களும் எவ்வாறு நடந்திருப்பினும் சனாதன தர்மத்தை கடைபிடித்தொழுகும் சைவத்தமிழ்மக்களாகிய நாம் சுவாமிகள் காட்டிய வழியிற் சென்று நற்பேற்றை அடைந்துகொண்டிருந்தோம்.

ஆனால் இன்று நடப்பதென்ன? சுவாமிகளின் போதனைகளைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டு நாம் நாம் வாழ்ந்தாலே போதும் என்ற நிலைக்கு வந்துவிட்டோம். எங்கள் சமூகப் பிரச்சனையைக்கூட ஒற்றுமையுடன் நோக்கி ஒருமைமனத்துடன் தீர்க்க முயலுகிறோமில்லை. எங்கள் எளங்கள் சுய நலத்தை மட்டும் கருத்தில் வைத்து, ஒருவரோடொருவர் பகைமை பாராட்டி, எமது சொந்த அனுகூலத்திற்காக மாற்றானுடன் கூட தோழமை பூண்டு எங்களுையே நாங்கள் அழித்துக் கொண்டுவருகிறோம்.

இது மட்டுமா? நாங்கள் செய்து வரும் சமயப் பணிகளை, சிவ தொண்டுகளை நோக்குவோம். செய்ய வேண்டிய சிவ தொண்டுகள் எத்தனையோ கிடக்கின்றன. இலங்கை முழுவதிலும் பலஸ்தாபனங்கள் தோன்றி, பலநற்பணிகளை செய்து வருகின்றன. ஆனால் இவர்கள் மத்தியிலும் போட்டி பொறாமைகள் தோன்றி ஒற்றுமையைக் குலைக்கின்றன. சில அன்பர்கள் தமது ஸ்தாபனமே மேலோங்கி நிற்க வேண்டும், தாம் செய்யும் பணிகளே புகழ் பெற வேண்டும் என்பன போன்ற ஆசைகளினால் ஏனைய ஸ்தாபனங்களின் பொறுப்பாளர்களை இகழ்ந்தும் குறை கூறியும் இன்னா சொல்லியும் அவர்கள் ஆற்றும் பணிகளுக்கு இக்கட்டு விளைவித்து விடுகின்றனர். இனி, தொண்டுக்காகவே தொண்டு செய்ய வேண்டும் என்ற உயரிய தூய நோக்கை விட்டு, பெயர் புகழுக்காகவும், பட்டம் பதவிக்காகவும் பணியில் இறங்குபவர் பலர். இதனால் போட்டி பொறாமை ஏற்படுகிறது. ஒற்றுமை குலைகின்றது. குளிக்கப் போய்ச் சேற்றைப் பூசிக்கொண்ட கதையாய் முடிந்து விடுகிறது.

சிவதொண்டு செய்வதற்கு எத்தனை சங்கங்கள் உதயமானாலும் ஆகட்டும். அவற்றுக்கிடையில் போட்டி வேண்டாம், பகைமை வேண்டாம். இன்று இந்துமதத்தை, சனாதன தர்மத்தை, எதிர்நோக்கும் பிரச்சனைகள் எத்தனையோ உள. எல்லா ஸ்தாபனங்களும் ஒருங்கு திரண்டு, ஒற்றுமைபட்டு, தத்தமக்கென ஒவ்வொரு இறை பணியைப் பொறுப்பேற்று அதனைத் திறம்பட செய்வோமானால் எமது குறைபாடுகள் நிச்சயம் தீரும். எதையும் திட்டவாட்டமாகவும் உருப்படியாகவும் செய்ய வேண்டும். ஒரு சங்கம் செய்யும் பணிக்கு மற்றச் சங்கம்தோள் கொடுக்க வேண்டும். பத்திரிகையில் புகழ்பாடுவதும் படம் வெளியாவதும் மட்டும் போதா. உறுதியாக, உருப்படியாக, ஸ்திரமாக நாம் செய்யும் பணியைச் செய்து முடிக்க வேண்டும்.

ஒற்றுமை இந்த ஊரிடை ஒங்குக
மற்றும் நற்குணம் முற்றும் ஆகுக
கற்றும் கேட்டும் கழலடி போற்றுக
நற்றவம் இந்த நாட்டில் விளங்குக.

அபயமைந்து

அருந்தவர் நெஞ்சில் ருசிக்கும் கரும்பே அருளே
பெருவாழ்வே

பொருந்திய பூரண சந்த்ரோதயமே புண்ணியர் புகழ்கோவே
அருந்துர் தீர்க்கும் மருந்தே அந்தண ராகுதி வெகுமழலே
திருந்திய விலங்கை பொருந்தய திருவே சிவமே யுனக்கபயம்

மதிதவிழ் சடையாய் மழவிடை யுடையாய் மாசில்
லாமணியே

கதியென அடைவர் எதிர்வரு படைகள் காணாதே யோட்டும்
அதிபுக முடையாய் அம்பிகை யானை இடமா யுடையவனே
நதியுட னடவி தடவிய விலங்கை நம்பா வுனக்கபயம்

பொன்னா ருடலிற் பொடியைப் பூசிப் பொலியும்
புங்கவனே

என்னாருயிரே எல்லாம் வல்ல இறைவா எனக்கூவி
முன்னாள் முறைசெய் முனிவன் தன்னை யோம்பிய முழுமு
தலே

விண்ணாட் டாரும் விரும்பிய இலங்கை விமலா வுனக்கப
யம்.

சூலப் படையாய் சுண்ணப் பொடியாய் துடிக்கை
யுடையானே

காலக் கடையாய் கோலக் கொடியாய் கங்கைச் சடையானே
நீலக் கொடிபோல் மடவா ளுமையாள் நேசிக் கும்பொருளே
கோலக் குவடு சூழு மிலங்கை குழகா வுனக்கபயம்.

பூக்கை கொண்டு போற்று மடியார் புறத்தே யலையாதே
காக்கும் பொருளே கதிசேர் விடத்தாய் கண்ணன் கமலத்தான்
ஏக்க மொழிப்பீர் எழில்சேர் சுடராய் படர்ந்த பரஞ்சோதி
பூக்கும் பொழில்சே ரிலங்கை வாழும் புனிதா வுனக்கபயம்.

சிவயோக சுவாமிகள்

பற்றற்று இருத்தல் எவ்வாறு?

எங்களது துன்பங்கள் எல்லாம், பொருள்களிலிருந்தும் விஷயங்களிலிருந்தும் மனத்தை அப்புறப்படுத்தும் ஆற்றல் இல்லாமல் இருப்பதால் தான் ஏற்படுகின்றன.

மனத்தின் குவியச் செய்யும் ஆற்றலை வளர்ப்பது போன்று அதைப் பொருள்களிலிருந்து பிரிக்கும் ஆற்றலையும் வளர்க்க வேண்டும். எங்களது மனத்தின் சக்தி முழுவதையும் ஒன்றின் மேல் பற்றிக் கொள்ளக் கற்றுக் கொள்வதுபோல், மனத்தை எங்கள் இச்சையினால் திடீரென ஒன்றிலிருந்து பிரித்து மற்றொன்றைப் பற்றச் செய்வதற்கும் கற்க வேண்டும். இந்த இரண்டு ஆற்றலையும் சேர்த்து வளர்க்க வேண்டும்.

இதுதான் மனத்தின் ஆற்றலைச் சீராக வளர்க்க வேண்டிய முறை. என் கருத்துப்படி, கற்றல் என்பது மனத்தின் குவிக்கச் செய்யும் ஆற்றலை வளர்த்தல். விபரங்களையும் நிகழ்ச்சிகளையும் சேகரித்து ஞாபகத்தில் வைப்பது அன்று. நான் மறுபடியும் கற்க வேண்டியிருந்தால் இந்த மாதிரி விபரங்களைச் சேகரிக்க மாட்டேன். முதலில் மனத்தின் குவிக்கும் ஆற்றலையும், பிரிக்கும் ஆற்றலையும் பெருக்கி, பிறகு வேண்டும் போது அந்த சக்தியால் விபரங்களைச் சேர்த்துக் கொள்வேன்.

நாங்கள் மனத்தைப் பொருள்களின் மீது செலுத்த வேண்டும். பொருள்கள் எங்கள் மனத்தை இழுக்கக்கூடாது. அப்போது மனத்தைக் குவிக்கச் செய்ய வற்புறுத்துகிறோம். சாதாரணமாகவே அழகிய பொருள்கள் எங்கள் மனத்தை வற்புறுத்தி அவற்றின் பால் இழுக்கின்றன. இதை எங்களால் தடுக்க முடிவதில்லை. மனத்தை அடக்கி ஆள்வதற்கும் நாங்கள் விரும்பும் பொருள் மீது மட்டும் அதை ஒருமுகப்படுத்திச் செலுத்துவதற்கும் சிறந்த பயிற்சி வேண்டும்.

- சுவாமி விவேகானந்தர்.

Hindu Council celebrates Swami Vivekananda's Chicago Address

INDIAN HIGH COMMISSIONER NARESHWAR DAYAL'S SPEECH

I would, first of all, like to thank you for inviting me to address the Commemorative meeting of the Centenary celebrations of Swami Vivekananda's historic Chicago address.

A little over hundred years ago, Swami Vivekananda landed on the shores of the United States to address the World Parliament of Religions. Few people had heard of him, even fewer knew him, yet after he spoke the first few words: "Sisters and Brothers of America," there was a standing ovation which lasted several minutes. Swami Vivekananda's extempore address delivered at the Parliament of Religions was described as sublime poetry. The audience was lifted to a higher plane of consciousness, so great was the power of his voice and his whole being so saturated with God, his life so totally God-centred, that the people instinctively perceived this.

Swami Vivekananda's visit to Chicago was providential. He had thought about going to America to preach the truth of the Vedanta. The Maharaja of Mysore was enthusiastic and immediately agreed to finance the Swami. But Swami Vivekananda was not prepared to accept the offer. While at Kanyakumari he had a vision and there he resolved to go to the Parliament of Religions. He came swimming back to the mainland, where a group of young men started collecting funds for his journey. In Hyderabad, the Nizam tried to present the Swami with thousand rupees to perform the journey. But he declined the offer. It was only after a dream in which he saw Sri Ramakrishna that he accepted the command of the Master to go to the West.

It is probably not well known that Swami Vivekananda embarked on his journey to Chicago through Colombo. He spent a day in Colombo and visited Buddhist shrines. From Ceylon he went on towards Japan and from Yokohama to Vancouver by ship. When he reached Chicago his enthu-

siasm temporarily chilled when he came to learn that he could not attend the Parliament as a delegate without official reference and that the time for registration had already gone by. But to Swami Vivekananda the Master's will had to be done and a Mrs George W. Hale appeared before him to solve his problems. The organisers were never to regret having broken their rules for registration. He was undoubtedly the greatest figure in the World Parliament of Religions. He very humbly described his feelings before his speech: "And I who never spoke in public in my life to address this august assemblage! ... My heart was fluttering and my tongue nearly dried up..." But he was a great favourite at the Parliament. When a speaker got too long and the people became restive, the Chairman would get up and announce that Swami Vivekananda would give a short address before the end of the meeting. The audience stayed to hear Swamiji!

Swami Vivekananda appeared on the Indian scene at a time when the spread of Western education had created a class of people who began to reject everything which was perceived as Indian. People seemed to forget their own cultural heritage and India saw the growth of several movements which questioned Indian tradition. Sri Ramakrishna Paramahansa, founder of the Ramakrishna Mission, was among the first who rejected this trend and began a movement to reform Hindu society of its evils which made it a prey to Western criticism. He gave the subject people of India a new pride and confidence in their past. Sri Ramakrishna's greatest disciple was Swami Vivekananda. A hundred years ago Swamiji said, "We have lost faith..... We want faith in our own selves." To him all that was true was the Vedas, But the Vedas were no books. They were the accumulated treasury of spiritual laws discovered by different persons in different times.

His message was simple: Hinduism was a religion which had taught the (cont. on page - 9)

MURUGAN AND YOGAN.

Dr S. Shanmugasunderan.

*Even if war and famine come and the world is burnt to ashes,
Shall we experience any fear, O parrot?*

Arumugan is our refuge.

To proclaimed Siva Yoga Swami, the unparalleled sage of Sri Lanka. To him, Murugan was his God and Guru, his succour and saviour. God is here, there and everywhere, and above all within our own Self! Siva Yoga Swami discovered Him in the precincts of Nallur in the person of Chellappa Swami. Yes Yoga Swami saw no difference between God and Guru, between Murugan and Chellappah. Throughout his life, he had seen one in the other and had it firmly established in his inner sanctum that it was none other than the Divine Lord of Nallur who had taken charge of him as his Guru. Most of his Natchinthanai hymns, which contain the essence of his experiences and teachings, bear ample testimony to this. Here is one such hymn

Worship and sing of Nallur!

Then all the sorrows in the land will vanish.

Do not go with empty hands;

It is the place where Chellappan reigned;

So take with you a coconut and bananas.

If sufferings crowd in on you in hordes,

If your shortcomings seek you out and drown you,

Think of the Feet of Chellappan - they will take to their heels.

Therefore,

Worship and sing of Nallur

Then all the sorrows in the land will vanish.

Though Thillai Natarajan was always dancing in the heart of Yoganathan, with the advent of his Guru he realised that Thillai and Nallai were not different from one another. He also found that Nallai holds also the secret of Chidambara Rahasyam. All this when the jivatma ascends to commingle with the Paramatma in a state of pure consciousness which is bliss.

Says Yoga Swami: "Running, questing, searching, learning, arguing, probing, reading, one is only going merrily round and round the swinging merry-go-round till the Guru appears at the right time and guides you to discern your true Self. All enquiry leads to the awareness of the Self within."

Yoga Swami found in Nallur the goodly haven of Muruga and he enjoyed the blissful Divine atmosphere there always and at all times. This may be because he found that Nallur was the abode of his Guru or because he discovered some parallel between Thillai and Nallai. He enjoyed the supreme bliss pervading Nallur so much that he would advise all his devotees to speed to the Theradi of Chellappa Swami to sing in praise of the victorious Jnana-Vel of Murugan and meditate on the Mouna Guru. Nallur, while it is the sacrosanct city of Chellappa Swami, who acted many a moving pageant with his faithful yet stalwart disciples, it is also the sanctum of the beloved Son of Siva, Skanda, the commander of the hosts of Devas in their fight against the asuric demoniac forces of evil. He is Kandaswami, in whose temple is enshrined the Lance (Vel), the symbol of illumined wisdom of the Godhead.

Enchanted with the glory of Murugan, Siva Yoga Swami has also extolled the renowned sanctum of kathirgamam in the South East end of Sri Lanka. Kathirgamam is the hill of light, where Murugan in his formless state holds His mystic union with His devotees. He is the eternal lover of Valli, the entrancing Veddha damsel, typifying the consummation of love in the human soul. The Atma that is Valli is forever pursued by the God-lover, Kandaveri - who is Murugan, the valiant Son of Siva, who destroyed the asuric invincible might of Surapadman, off the seven hills of Kathiramalai.

Why do you search so anxiously for the Lover

Who has taken his abode in your heart?

asks Yoga Swami and exhorts

See the Light of Kathirgamam within

And melt in His love aiming at liberation.

Yoga Swami was subjected to untold hardships in the beginning of his sadhana by his Guru till finally he surrendered himself totally to his Guru, in whom he lived and moved and had his being. He was rebuked, rejected, reawakened by Chellappa Swami in whom he began to experience the Reality of the Real, Tat-Sat, Sakthi in Siva.

SACRED SEATS OF MURUGA WORSHIP

A. Gunanayagam.

The most sacred place of Muruga worship in Sri Lanka is the Kathirgamam Shrine in the Moneragala District. This is a very ancient shrine. Its origin is shrouded in mystery. No authentic information is available about it. The sanctity of this jungle shrine is enhanced by the cool, medicinal waters of the Menik Ganga that flows by. The people generally know about this popular shrine. Let us therefore pass on to some Muruga Temples in the other parts of the Island.

Next in importance to the Kathirgamam Shrine is the Nallore Kandaswamy Temple in Jaffna. A Tamil verse quoted by A. Mootootamby in his "History of Jaffna," alleged to have been found in an unpublished document called Vishvanatha Sastri Sambavakkurippu, says that Bhuvaneka Bahu, known as Sri Sangha bodhi built the Jaffna Town and the Nallore Kandaswamy Temple. This was in about the year 1450 AD. Bhuvaneka Bahu the VI was otherwise known as Senpahap Perumal.

When the Portuguese occupied Jaffna in 1560 they plundered the Temple of all its valuables. Thereafter for nearly one hundred and seventy years there were no Temples for worship for the Hindus in that locality.

Later, when the Dutch arrived they became a little liberal and some pious people applied to the Government for permission to build a Temple which was granted in 1734 or so. Soon after, a Temple to Lord Subramaniya was erected on the initiative of Don Juan Ragunatha Maappana Mudaliyar.

Today, Nallore Kandaswamy Temple is the best administered Hindu Temple in the Island. Ceremonies are punctual to the minute.

The memory of the original benefactor Bhuvaneka Bahu VI is still being venerated at the Nallore Kandaswamy Temple by invoking his name in the Kattiyam that takes place during festival time thus: *"Sriman Maharajati Rajya Ahanda Pumandala pratyatikandara Visvanata Kirti Sri Gajavalli Mahavalli sametha Subramaniya Padara Vinda Janatiruda Sodasa Mahadara Suryakula Vamsothbhava Sri Sangabodhi Bhuvaneka Bahu Smuha."*

The other ancient Temple dedicated to Lord Muruga in Jaffna is the Maavittapuram Temple. A South Indian Princess by name Maaruthapura-veeka Valli who had an elongated face as that of a horse and abdominal ulcer, came over to the Keerimalai springs and after bathing in it, was cured of her ailment and the facial deformity. It is stated that in gratitude, she built the Maavittapuram Kandaswamy Temple. It is significant to note that in the term "Maavitta," "Maa" refers to Horse or the Horse face, "Vitta" means "Relieved of." Maavittapuram therefore means the town where the princess was cured of her facial deformity. At the request of the princess, her father, a Chola King sent one of the Brahmins, a member of the Chidambaram Thillai Moovaayiravar group by name Periya manaththullaar, along with the appropriate images to officiate at this Temple which is said to have been built in the year 795 AD.

Tradition has it that Bhuvaneka Bahu once visited this Temple and was received with great honours by the Temple priest who served him with sweet delicacies. It is stated that the King who seems to have been a great Tamil scholar recited a verse impromptu in praise of this reception which in translation reads as follows:

*"The feast of Sinnamanaththan
Is so grand and delicious
That if the Devas had known it then
They would have shunned the idea
Of churning the sea for heavenly ambrosia".*

Another famous Murugan Temple is the Chellach Channidhi Sri Kandaswamy Kovil at Thondamanaru in the Point Pedro District. Here the poojas take place exactly as at Kathirgamam. The officiating priest has a piece of cloth wrapped round his mouth. Feeding the poor takes place every day there.

Still another famous Murugan Kovil is the one at Mandur in the Batticoola District. Tradition has it that three sparks of fire flew off from the lance

of Lord Muruga that split Surpadman into two and that one of these sparks came and settled on one of the Thillai trees at Mandur. At this Temple too, poojas take place as at Kathirgamam. The Sanctum Sanctorum remains covered with a curtain in front. One of the singular features of the Temple is the practice of devotees traversing the streets of the area blowing conch shells; another feature is the poojas offered by the Veddhas during the festive season.

The numerical six is a sacred number in relation to Muruga. He has six faces. He graciously lodges at the centre of a six pointed Yantra. His mystic mantra Saravanapava consists of six letters and so on. Surapadman, the Asura chief was wreaking untold hardships on the Devas and at the earnest request of the Devas for relief, Lord Siva brought from his middle eye six sparks of fire which later got transformed into the six faced Muruga. Lord Muruga in the first instance sent a peace emissary to Surapadman seeking amicable settlement. Surapadman spurned this proposal saying, "Who is the brat of a boy trying to advise me?" Muruga therefore had no option but to go forward to meet the Asura in battle. On his way to the battle Muruga had to set up six different encampments which are now known as the Aarupadai veeddukal. These are really holy places of Muruga worship and go by the name of Thiruparamkuntram, Thirucheeralai, Thiruvavinankudi, Swami Malai, Kunruthoradal and Palamuthircholai.

The fight between the Lord and the Asura is the battle royal between the divine self and the ego of man. Surapadman was the very personification of the Ego.

One way of overcoming the ego is to awaken the Kundalini Sakti that lies at the very base of our physical being and allowing it to perform its function. It is referred to also as the Serpent Power lying coiled up in the Muladharam of our being which is located between the genitals and the anus. As its name implies it is the basic supporting sub-stratum of all our physical and spiritual well-being. By means of proper religious and meditational practices this power can be awakened and made to travel upwards by way of five upper spiritual centres until the final sixth centre is reached yielding us a state of superconsciousness. In this journey upwards it is Lord Muruga the Divine Monitor guiding our way. Consequently the six sacred places of his encampment are said to represent the six spiritual centres in the human body.

Thiruparamkuntram, His first place of encampment corresponds to the Mulaadharam. This Chakra is regarded as the seat of the Kundalini. Thirucheeralai, the second place of encampment corresponds to the swathittanam situated at the base of the genitals. Thiruvavinankudi, the third place, known also as Palani, corresponds to the Manipoorakam situated in the region of the navel. Swami Malai, the fourth place corresponds to the Anaakatham, situated in the region of the heart. Kunruthoradal, the fifth place, corresponds to the Visuththi, situated at the lower end of the throat. Palamudhircholai is His sixth place of encampment. This corresponds to the Anjnal which is situated between the eyebrows.

The royal battle between our higher Self and the Ego is taking place in most of us. It is Lord Muruga's Grace that will free us from the clutches of our little Ego.

Different aspects of the Muruga God-head are pictured in different Temples. At the famous Thiruchentur Shrine in South India, He is represented as Murugan with six faces, each face symbolising a particular function. He is also depicted as being seated on the bluish green peacock, symbolic of the wide expanse of the Universe, of the vast space. He holds a white cockerel as His banner which is symbolic of Time. He has twelve hands, eleven of them holding various weapons. And the twelfth hand holds the special weapon - the Vel symbolising Jnana Shakti, meaning total Knowledge and Grace. Subramaniya is flanked on the one side by Valli His Divine Consort denoting Ichcha Desire, that is to say, the Divine desire to favour mankind with His Grace whenever necessary. On the other side is Devasena, the other Consort, signifying

(cont. on page 9)

A THOUGHT

As the dawn comes with its ineffable beauty to awaken the world to everyday life again, to bring so much that is new, to revive so much that may have been forgotten for mankind, so comes each day. Every dawn, nature adorns herself with a spiritual kind of loveliness - a loveliness which inclines the heart to prayer, to meditation, to love and above all to peace. The lingering chimes of the temple bells float through the stillness and purity of dawn reminding the Hindus of the *Brahma Muhurtham* - the auspicious hour of dawn.

An aspect that becomes very important to us is the significance of dawn, the hour just before sunrise. Dawn is referred to as Usha, the goddess in the Vedas. Sri Aurobindo says while explaining the poem Dawn in the Rig Veda that the Dawn comes as the bringer of Truth and that She is Herself the outshining of the Truth. She is the Divine Dawn and the physical dawning is only Her shadow and symbol in the material universe. Thus the Dawn indicates the dawning of the awareness of the Lord's presence dispelling the darkness of ignorance and the fog of doubt within us. The Light of Dawn is indeed the symbol of an inner illumination bringing spiritual riches while in the outer world, the deep orange glow that paves the way for the coming sun, dyes all the sky blotting out the sun and the new day smiles upon a sleeping world.

Unfortunately, the charm and spiritual atmosphere of dawn fades away as the day deepens and man becomes restless and perplexed groping for Light and guidance.

As he stands at the cross-roads of doubt and despair, Swami Vivekananda's words give strength and succour -

"Stand up, be bold, be strong,

Take the whole responsibility on your own shoulder

And know that you are the Creator of your own destiny.

All the strength and succour you want is within yourself

Therefore make your own future."

These words take a fresh significance in this trouble torn world. The force that would renovate an individual and the society he lives in, must come from within, from the idea of the indestructible Atman. The noble conceptions of Hinduism must come out to work in the daily life of every individual. The ancient Upanishadic Truth, *"I am the Spirit Omnipresent and Omniscient,"* is the indestructible Atman, strong and fearless.

Thus we see that man is essentially a free spirit but mistakenly identifies himself with the physical body looking for light and guidance from the outside world in religion associating it with incomprehensible rituals and superstitions. Rituals are necessary steps in the evolution of religion in man but they are not the highest expressions of his religious urge. Religion has to be lived and not merely talked about. It is the tangible experience of the spirit which grows from day to day through self-discipline, prayer, meditation and sacrifice. This leads to inward illumination, purity and peace which Swami Vipulananda speaks of in terms of a pure white lotus flower saying that the Lord wishes neither the white jasmine nor any other but only the pure heart - "உத்தமனார் வேண்டுவது உள்ளக்கமலமெடி"

Forgetting this pure wish of the Lord Almighty and forgetting the daily message of Dame Dawn as being the bringer of an inner illumination, man aimlessly searches here and there in the outer material world and comes back to his own Soul and finds that He, for whom he has been seeking all over the world, whom he was looking as the mystery of all mysteries, is the nearest of the near, is his ownself, the Reality of his life, body and Soul - the Atman.

(cont. from page 8)

Kriya, real action. All these point to the fact that at this Shrine Muruga is represented as a Being of Absolute Power.

At Palani, another Shrine, the Supreme Lord Muruga is worshipped in yet another aspect. He is seen here in the form of a complete recluse, with neither the symbol of Space the Peacock, nor that of Time, the Cockerel. He stands with one face only, and that too shorn of its lovely locks but adorned with holy ash and a single beaded Rudraksha mala round His neck and wearing a mere span-cloth. He is devoid of all the weapons including even the Vel. He holds just a Dandham, a spiritual staff, in His Hand.

Finally at the sacred Shrine of Kathirgamam, girt by the Menik Ganga, every known concept of Muruga is absent. As we have already seen, this Shrine has only a curtain as in Chelvachchannithi in Jaffna and Mandur Kandaswamy Temple in Batticaloa. Muruga is symbolised in that Ultimate Transcendental form, where words fail and the mind gets stilled so that the one who truly gets to that stage never returns to tell the tale, for that person becomes established in Him. Muruga is worshipped here as having transcended beyond form and formlessness. He is worshipped as All-Knowledge and beyond Knowledge. He is Great Mahasoonyam.

Finally it is interesting to note the favourite haunts of Lord Muruga, while yet a child. He frequented the assemblies of the learned, the lakes, the rivers, the water ponds, flower gardens and also the places where suitable posts had been erected to enable the cows to rub against them to overcome their skin irritation. Thus we see that Lord Muruga is not only the patron of letters, but his Grace extends to the five elements of Nature, all vegetable kingdom and members of the animal kingdom too.

INDIAN....

(cont. from page - 7)

world both tolerance and universal acceptance. He expounded the principles of the Vedanta and the greatness of Hinduism with such persuasive eloquence that he captivated the audience. The vast Hindu community had almost taken their inferiority for granted. Now all of a sudden, the tables were turned and the representatives of the West joined in a chorus of applause at the hidden virtues of Hinduism. It not only restored the self-confidence of the Hindus in their own culture and civilisation, but quickened their sense of national pride and patriotism.

Swami Vivekananda's teachings have been misinterpreted by some as propagation of Hinduism. This is a distortion of his teachings. He emphasised the validity of all religions, of the religion of tolerance and universal acceptance, of the acceptance of all religions as true. He spoke against sectarianism, bigotry and fanaticism. He said that all religions aspired to the same goal through different paths. But I don't need to go into an analysis of Swami Vivekananda's teachings; his words speak for themselves and I quote, "The Christian is not to become a Hindu or a Buddhist, nor a Hindu or a Buddhist to become a Christian. But each must assimilate the spirit of the others and yet preserve his individuality and grow according to his own law of growth. If the Parliament of Religions has shown anything to the world it is this: It has proved to the world that godliness, purity and charity are not the exclusive possessions of any church in the world, and that every system has produced men and women of the most exalted character. In the face of this evidence, if anybody dreams of the exclusive survival of his own religion and the destruction of others, I pity him from the bottom of my heart, and point out to him that upon the banner of every religion will soon be written, in spite of resistance: 'Help and not Fight,' 'Assimilation and not Destruction,' 'Harmony and Peace and not Dissension.' I think the message is clear.

A giant among men, a dynamic personality who inspired mankind, the likes of whom leave an indelible impression behind for posterity.

WIDER CANVAS FOR YOGA.

Dr Karan Singh.

The human race has evolved on this planet over many millions of years. Some people are always looking for miracles, but it seems to me that there is no greater miracle than the evolution of human consciousness itself from the primeval and primordial soup that existed billions and billions of years ago when matter was totally inchoate. The way in which, from the earliest beginnings, matter and life on this planet have evolved culminating for the time being at least in human consciousness, is really the greatest continuing miracle that one could ever have imagined. Human civilisation as we know it, is very short compared to the age of this planet, perhaps ten thousand years at the outset. But in these ten thousand years there have been incredible achievements of the human mind and intellect. Science and technology have marvels. To take just two examples which are dramatic; the placing of man on our satellite the moon is a fantastic achievement, and heart transplants are something which would have been totally unimaginable even a few years ago.

So we have a situation in which there are tremendous achievements of the human intellect, but at the same time it is becoming increasingly clear that there are certain serious and intractable problems which the human race is facing. There are economic problems, the sharp dichotomy between affluence and poverty, between nations and within nations; the problems of the benign and malign uses of science; the conflicts between the necessity for an emerging world order and the old-fashioned narrow nationalisms, there are a number of such conflicts in the world today. The causes, of course, are many; historical reasons; geographical factors, economic and social determinants and political and ideological aspects. But it is now being increasingly realised that the crux of the human predicament today revolves perhaps around the problems of human consciousness itself, that it is the human being - this unique entity which combines the body, mind and the soul or the spirit or that extra dimension that differentiates the human race from other forms of life call it what we will - which is at the heart of the human dilemma. Therefore, while on the one hand we look outside ourselves for various solutions, it is now being increasingly accepted that we have also got to look within. The aspect of consciousness, which so far has been taken for granted as an invariable, is now itself the subject of increasing inquiry.

In the remaining years of this century we will find more and more that while the outer quests continue to receive great attention, the searchlight is going to be increasingly turned inwards. In a way we have come the full circle, because in the ancient wisdom people looked within in order to find reality. Now once again the searchlight is going to turn inwards, but not away from the outside. I think we are moving into a situation in which the outer quest, which is the main undertaking of science, and the inner quest, which is the main undertaking of Yoga, will both continue and ultimately be synthesised into an integral inquiry.

There are, of course many celebrated definitions of Yoga; there are two in the Bhagwad Gita:

"Samatvam Yoga Ucyate," (Yoga is balance, harmony) and

"Yogah karmasu kausalam," (Yoga is skill in works)

Then there is the famous aphorism of Patanjali:

"Yogascittavrttinirodhah," (Yoga is the stilling of the modifications of consciousness).

I will confine myself to three aspects of yoga; Yoga and the body, Yoga and the mind, Yoga and consciousness. I would immediately add that in fact these are not three different aspects, they are as it were three facets of the same integral human personality. Let us start with Yoga and the body. The human body is one of the most remarkable entities that has ever existed in the universe. Its capacity for adaptation, for adjustment, for development is quite fantastic, and it is now well accepted that as a result of certain yogic exercises and practices, it is possible to bring about the most remarkable changes of the body. Apart from stoppage of pulse, modification of heart beats and so on there is the aspect of general physical fitness which yoga can promote in a very effective manner.

As a result of Yoga Asanas and Yoga disciplines it is possible for the human body to become a finely tuned instrument which is better capable of expressing and developing the human consciousness. .... There are certain basic applications of Yoga exercises, some simple pranayama, which could be very helpful not only in treatment of special diseases but generally in promoting health and well-being of the body.

In education, apart from the special aspects of Yoga education we can, for general physical fitness, adopt in our educational system a number of general ideas and practices from yoga. After all if we have adopted what we call PT (physical training), which all of us as children have been subjected to somewhat traumatically, if we have adopted Swedish drill, there is no reason why we should not adopt at least in the physical programmes in our numerous educational institutions certain exercises based upon yoga. One of the points which is important to remember is that whereas Swedish drill is only concerned with muscles, Yoga is more fundamental, dealing as it does also with the breath and helping to tone up the entire body. The internal organs are also important and that is why yoga can bring about benefits which are not available in the normal type of drill.

The second aspect is yoga and the mind. The linkage between the mind and the body is something that was widely accepted in the ancient wisdom, but later there developed an artificial dichotomy between the body and the mind. In the West particularly, where modern medical science developed, attention was concentrated more upon the body as something which is apart from the mind. Of late, however, the psychosomatic linkages are being increasingly appreciated and even in the West now there is growing awareness that the body cannot be treated unless the mind is also involved because of the direct relationship between the two. Now there are various yogic techniques which can help a great deal in utilising and developing linkages between the mind and the body. One aspect would be in the treatment of mental illness and neuroses. ...

Apart from the specialised treatment of mental disorders, however, yoga practices can be generally helpful to counteract the growing tension, strain and stresses of modern life. As the tempo of life increases the human psyche is subjected to stresses and strains to which it is totally unused and for which it is quite unprepared. Here certain meditative techniques can be of tremendous value to people living in this jet age. It is important that these ideas are injected and integrated into our general approach to life and its problems. I do not want yoga to be something which is kept away in one corner, locked up as the private preserve of some experts. Yoga has got to irrigate as it were the entire field of our consciousness and it must be integrated into our educational system and our health-care system.

The third aspect and probably the most fascinating of all, is this question of yoga and consciousness. In the ancient religions without exception, whether it is ancient Hindu texts, the Sufis of Islam or the great Christian mystics or the Zoroastrian texts or any religion whatsoever, there is this great and extraordinary tradition of mysticism and detailed descriptions of mystical states of consciousness and experience that is the golden bond between all religions. However much they may differ in their dogmas, in their practices, in their rituals, in their social and economic background, this backdrop of mystical consciousness is something which transcends all bonds and barriers of dogmas, of sex, of caste, of creed, of language, of colour, of nationality and of race and really knits the whole human race into a single unity. Now what is the basis of these mystical states of consciousness? Are these purely spiritual, as has been believed so far or do they have some very definite physical correlates? And if they do, are these quantifiable? Is it possible for us to try and analyse in depth the content of the mystical consciousness?

(cont. on page - 11)

(cont. from page - 10)

So far these questions have been generally brushed aside by scientists. Even people who believe that the mystical consciousness exists have felt that it is exclusively the sphere of religion and scientists have nothing to do with it. I would submit that this artificial dichotomy between religion and science is no longer tenable. Both religion and science are in their own ways major quests for reality, and unless they are looked upon as an integral undertaking religion will suffer as also will science. It is essential for the very future of the human race that these two great disciplines should be linked in some way and it seems to me that a study of the texture of consciousness, of super-normal states of consciousness provides the sphere where yoga and science can collaborate creatively.

This is a very fascinating field of inquiry, and I would particularly like to draw the readers' attention to the central significance of the phenomenon of '*Kundalini*' which has been at the very heart of the mystical tradition not only in India but, if the texts are interpreted from that point of view, all over the world. A great deal of very interesting work is waiting to be done on the Kundalini, the psychic or spiritual energy which is said to reside in every human body at the base of spine and which can, under certain circumstances, be aroused so as to irrigate and irradiate consciousness as it mounts up the spine to the brain. It is now well established that we are only using a fraction of the capacities of the human brain;... Now it is possible that the next step in human development could be the activation of those areas of the human brain which are at present unused or unknown. Could it perhaps be that it is the development of Kundalini which has been written about in all the mystical literature of the world. Can science understand this, study this and perhaps come out with something which could have a revolutionary effect upon the future of human race? Here is a truly exciting challenge to scientists the world over.

The interaction between science and yoga is extremely necessary, because both are vital, living, pulsating, exciting discipline; ..... and it is towards this new synthesis that we must move and on this new synthesis that perhaps the future of the human race itself may ultimately revolve.....

And what will this eternal world be like? This is beautifully expressed by the seer of the Mundaka Upanishad when he speaks of the greater consciousness, Brahman, as all-pervading -

"Brahman, verily is this immortal. In front and behind; to the right and to the left; spreads forth below and above. Brahman indeed, is all this magnificent universe".

It is to this new humanity, to this new world, to this new consciousness that we should move to dedicate ourselves.

Courtesy - Vishwatma

The Hindu Character

The Hindu says that political and social independence are well and good, but the real thing is spiritual independence - Mukti. This is our national purpose; whether you take the Vaidika, the Jaina, the Bauddha, the Advaita, the Vishishtadvaita, or the Dvaita - there, they are all of one mind.

Leave that point untouched and do what ever you like, the Hindu is quite unconcerned and keeps silence; but if you run foul of him there, beware you court your ruin.

We have seen that our vigour, our strength, nay, our national life is in our religion. I am not going to discuss now whether it is right or not, whether it is correct or not, whether it is beneficial or not in the long run, to have this vitality in religion, but for good or evil it is there; you cannot get out of it, you have it now and for ever, and you have to stand by it, even if you have not the same faith that I have in our religion. You are bound by it, and if you give it up you are smashed to pieces. That is the life of our race and that must be strengthened.

The Hallowed Month of Margali.

The month of Margali (that is from mid December to mid January), dawns when the full moon is in conjunction with the star Mirukaseeridam. To the Hindus, especially the Saivites and the Vaishnavites, the very name of Margali is associated with prayer, meditation, rituals and singing of the Tiruvempavai and Tiruppavai lyrics.

Margali is a retreat and a training period for mental and physical purification. The early morning baths on cold Margali days keeps one physically fit and active and mentally alert. In the immortal Tiruppavai lyrics, Sri Andal speaks of these aspects and the importance of being physically fit. She sings in one instance, "நெய் உண்ணோம் பால் உண்ணோம்," clearly implying that a simple fatless diet sans animal proteins is necessary for mental and physical well-being. Avoiding these would enrich the mind and create good thoughts and subtle vibrations sings Andal and concludes in another instance "தூ மலர் தூவித் தொழுது வாயினால் பாடி மனத்தினால் சிந்திக்க," one should think of the Almighty and sing His praises.

Tradition has also connected Saint Manikkavasagar and his celebrated Tiruvempavai lyrics with Margali. It is said that when Manikkavasagar was on a pilgrimage to Tiruvannamalai, he noticed young girls waking up very early in the morning of Margali, singing the praises of Lord Siva, calling their friends and going to the lotus pond for a bath. Seeing these young maidens, Manikkavasagar composed these lyrics to enable them to sing more beautifully the praises of the Lord as they vend their way to the pond. After the bath they would worship Gowrie praying not only for prosperity but also for good husbands who are sincere devotees of Lord Siva. This religious observance is known as Paavai Nonbu.

In the opening lyric itself Manikkavasagar delineates Lord Siva as being the embodiment of spiritual Light and wisdom with neither a beginning nor an end - "ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும் பெரும் சோதி," sing the maidens chiding the one who is a sleep saying, 'How dost thou sleep on after hearing the resounding praises of the Lord? or art thou hard hearted and dull? Why my friend, is this thy nature.'

The Lord Almighty is next praised as having many blessed qualities. He is the Omniscient One capable of healing all diseases. He is the embodiment of Divine knowledge and beauty. "விண்ணுக்கொரு மருந்தை வேத விழுப் பொருளை கண்ணுக்கினியானை," He is heavens's ambrosia and embodiment of the essence of the Vedas; the sweetest sight. We shall sing His praises with deep devotion and stand enthralled with melting hearts. Therefore you count the numbers and sleep on, if you will, O maiden.'

Singing the praises thus in beautiful cadences, the maidens go for a bath. "Let us plunge in the tank filled with fresh blue kuvalai flowers and rosy lotus buds in order that we may wash away our sins,' This pen picture of the tank is beautiful; the abundance of the lotus flowers besides the blue lilies in the water resemble the picture of Siva - Sakti. Just as the devotees go to the tank to wash off the dirt on their bodies so do they also go to the Lord and His Consort to wash away their bonds - anavam, kanmam and maya. The bath is purificatory and bathing in the holy waters of the tank is bathing in the Lord's Grace. These maidens sing and pray not for material gains only but for mental purity and freedom from births and deaths - "ஆர்த்த பிறவித் துயர்கெட நாம் ஆர்த்தோம்,"

Thus the entire picture of the young maidens waking each other up going for a bath etc. is an allegory. The maidens are in reality the advanced Souls and those whom they wake up are the ones living in ignorance bound up in the material world.

The last day of the Tiruvempavai fast culminates in the early hours of the morning with the Ardra Darisanam on Tiruvadira. This is a day of great significance to the Hindus, the day Lord Nataraja disports Himself in the Universe and in the Souls of individuals. Tradition has it that Lord Nataraja dances the Cosmic Dance in the golden hall of Chidambaram on this day. This dance is symbolical of His perpetual and gracious actions, the Panchkriyas.

It was also on this day that Lord Siva annihilated the demon Andhaka, which is an allegory depicting the conflict between knowledge and ignorance. The Lord is the spiritual wisdom while Andhaka is avidya, the personification of ignorance and darkness. During the traditional rituals of Tiruvadira one of the rites performed is the burning of a straw effigy of the demon Andhaka, signifying the eradication of evil.

Thus the month of Margali connotes not only the awakening of the embodied Soul from its long slumber but is the dawn of a new way of life awakening man's religious instincts.

Nachchiyar

LET US STUDY THE BHAGAVAD GEETA -

GEETA FOR CHILDREN

Swami Chinmayananda.

The Geeta is the Lord's Song Divine in the form of a dialogue, between two characters - Arjuna and Krishna - Nara and Narayana - wherein Nara symbolises man, and Narayana represents the Refuge of man, God. The God directs and guides the dejected, depressed, helpless and erring man along the right path. This struggle in man between himself and the Lord of his Heart and ultimately the Lord coming to his rescue when he surrenders to Him are quite common in our everyday life. But generally we fail to notice the play of God in our day-to-day activities.

Geeta is a poem in eighteen chapters. The philosophy preached in these lyrical stanzas constitutes the Bharat culture, the time-honoured culture of our fore-fathers, the very glory of our nation. We shall now try to understand what Lord Krishna declared about us in each chapter.

Chapter 1.

(The dejection of Arjuna - Arjuna feels sad at the prospect of fighting against his kith and kin. When you feel that an injustice has been done against you, and you know the tyrant and want to hit back, but you realise you have not the strength to avenge; the consequent feeling of helpless impotency under which you come to lose your balance is called "dejection".)

In the Kurukshetra battlefield, the armies of the Pandavas and the Kouravas faced each other. Duryodhana approached Drona and said to him, "Revered teacher, see the vast army of the Pandavas arranged by your student Dhrishtadyumna, the son of Drupada. There, don't you see the great heroes, Bhima, Arjuna, Satyaki, Virata, Drupada, Dhrishtaketu, Cekitana, King of Kasi, Purujit, Kuntibhoja, Saibya, Yudhamanyu, Uttamaujas, Abhimanyu and the five sons of Droupadi? Look at the valient leaders of our army also. You yourself, Bhishma, Karna, Kripa, Asvatthama, Vikarana, Bhurisravas and many others equally great and ready to give up their lives for me. Our army, commanded by Bhishma is yet definitely inefficient (Aparyaptam) compared to that of the Pandavas under the command of Bhima.

"This army of ours defended by Bhishma is unlimited, whereas that army of theirs defended by Bhima is sufficient." (1-10)

"Now, all of us, each leading his division of the army, should strengthen the hands of Bhishma, our General."

At this time Bhishma blew his conch loudly. This was taken as the first war-cry and the others followed it up, with their drums, trumpets and conches. The resulting noise was, of course, terrific and deafened the quarters. The challenge of the Kouravas was answered suitably by Arjuna, Krishna and others, blowing their own conches. Thus the war-cries rose up, echoed and re-echoed throughout the entire area. Both the parties announced thus that they were ready to fight.

Arjuna, full of martial valour and impatient to discharge the first arrow addressed Krishna: "Krishna, drive on my chariot and stop it in between the two armies, so that I can have a clear view of my opponents arrayed in support of the wicked Duryodhana."

Krishna obeyed his behest. Arjuna cast his eyes over the entire battlefield. Strangely, he saw there not his enemies but his dear uncles, grand-uncles, revered teachers, beloved brothers, friends and cousins. Suddenly he saw, as it were, in a flash the sad outcome of the war. He felt weak all over.

Softly, gently, the Pandava Prince, addressed Lord Krishna: "O Krishna, seeing these near and dear ones organised so eagerly to fight, my body feels weak all over; my mouth is dry; I tremble. My Gandiva-bow is slipping from my hand. My skin is burning, as it were. I cannot even stand. My mind wanders. Friend, I see only bad omens on all sides. What good will it do me, if I kill my kinsmen in the war? Honestly, I do not court victory. I do not want the kingdom, much less its pleasures. What happiness can I discover in the possession of kingdom, or in the royal pleasures... nay, in my very existence, when these dear ones facing me now are all dead or tragically wounded? I do not wish to kill them, though they wish to kill me ... no, not even if I gain the entire three worlds; how much less I care to fight for this tiny worthless kingdom! What ultimate happiness can we gain by killing our

cousins, the Kouravas? Certainly, we gain only sin. So it is not proper for us to kill the Kouravas.

Killing one's relatives cannot give one, in the end, any happiness. Because they are greedy, they may not see anything bad in killing their relatives and friends. Why can't we who see so clearly the tragedy of all, turn away from this horrible war? O Krishna, can't you understand that war brings a chain of sorrows and disasters? War kills and destroys. And families are broken. When families are ruined religious rites automatically cease. The result is impiety. Consequently the women go astray and the rhythm of action in society (castes) disappears. The indiscriminate mixing of 'types' hurls those who are responsible for it, into hell. Not only themselves, the very dead forefathers of these sinners too come to suffer! These sinners only are responsible for the downfall and ruin of the social web and the family integrity. It is said that such sinners go to hell and reside there till eternity. Don't you know, Krishna, that now we are going to commit a great crime, prompted by our own greed for a mere piece of earth and its pleasures? Yes, it would be better for me if I am killed, unopposed and unresisting, by these Kouravas."

Saying thus, Arjuna, feeling extremely sad, threw down his bow and arrows and sank on to the seat in the chariot. The Pandava Prince was in utter dejection. He got into an hysterical condition of inner confusions.

It is to such a Partha that Lord Krishna advises the entire Geeta. Geeta gives us a plan and a technique by which we too can successfully come out of our own Arjuna-mood whenever we are in it. Lord's song contains a secret cure for this dejection in life, which we may call as the *"the Krishna-specific for the Arjuna-disease."*

Important verses to remember -

Dhritarashtra said -

What did the sons of Pandu and also my people do when they assembled together on the holy plain of Kurukshetra, desirous to fight, O Sanjaya? (1-1)

Sanjaya said -

This army of ours (said Duryodhana) defended by Bhishma is insufficient, whereas that army of theirs defended by Bhima is sufficient. (Or) This army of ours protected by Bhishma is unlimited, whereas that army of theirs protected by Bhima is limited. (1-10)

Then, also, Madhava and the son of Pandu, seated in their magnificent chariot, yoked with white horses, blew their divine conches. (1-14)

Arjuna said -

In the midst of the two armies, place my chariot, O Achyuta, that I may behold those who stand here desirous to fight. (1-21)

Seeing these my kinsmen, O Krishna, arrayed eager to fight, my limbs fail and my mouth is parched. (1-28)

My body quivers and my hair stands on end. The Gandiva-bow slips from my hand, and my skin burns all over. (1-29)

Killing these sons of Dhritarashtra what pleasure can be ours, O Janardhana? Sin alone will be our gain by killing these felons.

Questions on Chapter 1.

1. What was the question Dhritarashtra put to Sanjaya? (1)
2. How did Sanjaya paint the picture of the battlefield in 'Kurukshetra'? (2)
3. What was the psychological condition of Duryodhana in the battlefield? (3-11)
4. What did Bhishma do in order to cheer up Duryodhana? and what happened?
5. What did Arjuna say to Lord Krishna after hearing the tumultuous sound of conches? (20-23)
6. What was the mental condition of Arjuna who was seated in the chariot, which was placed in the midst of the two armies? (24-27)
7. Give in his own words an account of Arjuna's despondency. (28-33)
8. What are the arguments Arjuna gave in favour of his action? (34-39)
9. Explain in a few sentences, the culture of that period in which Arjuna lived collecting your data from Arjuna's own arguments in this chapter.